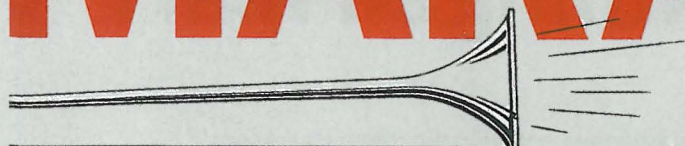

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Jag såg, och se: en vit häst,
och han som satt på den
hade en båge. Åt honom
gavs en segerkrans, och han
drog ut som segerherre, för
att segra.

Då kom en annan häst ut,
en eldröd, och åt honom
som satt på den gavs makt
att ta bort freden från jorden
och få människor att slakta
varandra. Och ett stort svärd
gavs åt honom.

Och jag såg, och se: en svart häst,
och han som satt på den hade en
våg i handen. Och jag hörde liksom
en röst mitt ibland de fyra väsendena
säga: "Ett mått vete för en denar, och
tre mått korn för en denar, och oljan
och vinet får du inte skada."

Och jag såg, och se: en gulblek häst.
Och han som satt på den hette Döden,
och helvetet följde efter honom. Och
åt dem gavs makt över en fjärdedel av
jorden, makt att döda med svärd och
med svält och med pest och genom
jordens vilda djur.

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Är inriktningen klar?* 2**PREDIKAN***Kraft att vara martyr* 4*Avslöja Kristus* 20*Valet är ditt* 28**REPORTAGE & MISSION***Arbetet går vidare* 14*Gud har öppnat en dörr* 15*Årets höjdpunkt...* 16**ARTIKLAR***Anden kommer vår svaghet...* 9*Vedertagen lögn* 10*...katolsk helgonförklaring* 24*Låt ingen bedra er...* 26**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

ADRESS

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.stE-post: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2002

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges

6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Är inriktningen klar?

Jag vill ställa en mycket närgången och allvarlig fråga: Har vi som maranatafolk idag den inriktningen med vårt arbete att vi närmar oss målet? Fortsätter vi att förverkliga och synliggöra den kallelse och vision vi fått, eller är vi på väg bort ifrån ursprunget?

Det är bra att tänka efter vad som utgjorde begynnelsen för oss i Maranataväckelsen som ett fritt Guds folk. Det som genomgående betonats under åren genom undervisningen vi fått är just detta att *Gud har en speciell plan för församlingen i ändens tid*. Det handlar om en kallelse. Den har blivit tydligare med åren, då vi steg för steg gått i riktning mot vad Gud vill med sitt folk i ändens tid. Det gäller att komma fram till målet.

Den apostoliska väckelsen fjärmade sig så småningom ifrån ursprunget. Genom hela historien har församlingens kamp varit att återvända till Ordet. "Åter till Ordet som av Gud vi fått, Åter till stigen våra fäder gått", har man sjungit i väckelsetider. Det handlar inte om att komma *tillbaka*, men *fram* till det som fanns i begynnelsen; det som den andra eller tredje generationen vek av ifrån.

Vi känner igen uttrycket att den första generationen i församlingens historia förvärvade, den andra generationen ärvde och den tredje fördärvade. Men det har i alla tider funnits individer som Gud haft till sitt förfogande; gudsmänniskor. Det är ju underbart. Det är församlingen som är Guds hjärteangelägenhet. Vi har genom den undervisning vi fått förstått att Gud gett oss kallelsen att förverkliga det han avsett för den sista tidens församling. Därför får vi tacka Gud för det som skett under tidigare generationer och århundraden. Människor som i sitt liv velat gestalta en inriktning att närma sig ursprunget; Ordet. Om det än varit i begränsad omfattning, så har i alla fall just inriktningen sporrat dem att kämpa.

Jag vill ställa en mycket närgången och allvarlig fråga: Har vi som maranatafolk idag den inriktningen med vårt arbete att vi närmar oss målet? Fortsätter vi att förverkliga och synliggöra den kallelse och vision vi fått, eller är vi på väg bort ifrån ursprunget? Det är en mycket allvarlig

fråga. Det är kanske så för oss som det var för Israels folk innan de gick över Jordan. Det kom nya uppbrottssignaler för Guds folk att gå vidare. Under Israels barns vandring fick Gud påminna: "Länge nog har ni uppehållit er på denna plats." Vi har hört rannsakande budskap, där frågan ställts: "Varför gick ni ut?"

Det har alltid varit en svår kamp för församlingen. Det beror på att det inte alltid funnits klara linjer i förkunnelsen. Det är underbart att Gud på nytt mönstrar ett folk som får vara en spjutspets för att gå vidare i den tid vi nu lever.

I boken "Hos Herren är makten" av Lewi Pethrus, finns ett kapitel med rubriken "Utanför lägret". Han talar där om den stora faran med att den generation som upplevt väckelse inte kan föra den vidare, så att andra generationen kan arva den.

Varje generation måste gå igenom samma kamp. Det handlar om att på nytt gestalta budskapet som Gud ger. Lewi Pethrus talar om den stora faran för församlingen som inte har möjligheter att sätta stopp för det inflytande som är främmande för ett sunt församlingsliv. Detta har varit den stora katastrofen för den väldiga väckelse som gick över både vårt land och andra delar av världen.

Då det gäller församlingen, finns underbara förebilder i Gamla testamentet. Församlingen är ett folk som Gud tagit ut. Vi läser om hur Israel utgjorde ett folk som levde för sig självt; det var annorlunda än andra folk. Det talas också om ett land som var iordningställt av Gud för att hans egendomsfolk skulle få komma dit. Vid övergången av Jordan upplevde de en helt ny situation, då de fick lämna det gamla bakom sig. Ökenvandringen. Gud gjorde då Josua stor i deras ögon.

Om vi överför denna händelse till Nya testamentets mark, så betyder det att Kristus är församlingens huvud. Josua

var en förebild för Kristus och man kan säga att hela Josua bok är en parallellskrift till Efesierbrevet.

Efesierbrevet talar om församlingen, uppbyggd på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Jesus Kristus själv. Det handlar också om den heliga staden. Vi berör här flera olika sidor som Gud ämnat för församlingen: folket, landet, staden och templet. Angående staden läser vi i Kolosserbrevet, där det upprättas en ordning efter Guds mönsterbild. Det är fantastiskt att församlingen har en mönsterbild. Men det skedde en avvikelse. Man höll inte fast vid den mönsterbild församlingen fått.

Under den första tiden höll församlingen fast vid apostlarnas lära: undervisningen, brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. I denna undervisning framgick klart var gränsen gick mellan världen och församlingen. Man pekade på dopets konsekvenser. Gud har iordningställt en grav mellan dessa riken. Det gamla livet är verkligen förgånget, något nytt har kommit. Hela församlingen kan uppleva kristuslivet.

Om Kristus är huvudet för församlingen, då är det han som avgör tanke och handling.

Det är intressant att läsa i skrifterna om hur *läran* varit så avgörande för Guds folk. Det finns en lära att följa, med avseende på allt. När vi lämnat livet i världen, så finns något annat. Vi har inte bara *lämnat* något, vi kan också komma *till* något. Både vårt inre och yttre återspeglar Kristus. Det märks på både klädsel och uppträdande. Allt finns beskrivet i Guds Ord.

Församlingen är inte någon förening, utan den levande Gudens församling. Paulus skriver till Timoteus: "Om jag nu dröjer, så vill jag att du ska veta hur man bör förhålla sig i den levande Gudens församling." Hur man bör förhålla sig. Det handlar om att synliggöra ett rike som inte är av denna världen.

Vi behöver ta reda på vad som är Guds tanke med församlingen. Igenom hela bibeln anges en ordning som man antingen håller sig till eller har överskridit. Därför är det så viktigt för oss att känna till och ha Guds ord som en mönsterbild i allt. Paulus skriver i 2 Kor 10:3:

"Fastän vi vandra i köttet, föra vi dock icke en strid efter köttet. Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttlig art; de äro tvärtom så mäktiga inför Gud, att de kunna bryta ned fästen. Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas

mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad. Och när lydnaden fullt har kommit till väldet bland eder, då äro vi redo att näpsa all olydnad."

De möjligheter Gud har givit till var och en läser vi om genom hela den bibliska historien. Det har funnits någon eller några, som Gud kunnat räkna med och använda. Vid ett tillfälle när Guds folk gjorde det som var ont i Herrens ögon, då fanns en tapper stridsman, Gideon. Honom kunde Gud använda som nyckelperson. Men den situation som var aktuell för Gideon kanske inte är aktuell för oss. Gud vill uppresas församlingen i ändens tid. Frågan är om du och jag får vara med. Det beror på om vi vill göra vår kallelse och utkorelse fast.

Under de år jag varit med i det fria verket som gått under namnet Maranataväckelsen har jag tänkt på ett uttryck Paulus använder i Efesierbrevet: *Till dess....*

Gud har ett intensivt arbete med oss var och en för att få oss in på den väg han vill att vi ska gå. Ofta handlar det om gensträvighet från vår sida. Det är aktuellt för oss att både se tillbaka, betrakta det som nu är, och se framåt mot det som väntar oss. Varför gick vi ut? Jo, för att få vara med där Gud arbetar med oss var och en. Vi tackar Gud för både prövningar, svårigheter och underbara ting vi upplevt i Maranataväckelsen. Vi sträcker oss framåt och kämpar *till dess* – vad ska sedan ske?

"Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp, *till dess* att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet." Ef 4:12-13

Det avgörande för apostlarna var att de hade en bestämd lära. Vi läste här att det handlar om enheten i tron, kunskapen om Guds Son, till manlig mognad. Det var en bestämd lära, men det var inte deras, de hade fått den av Herren Jesus Kristus. "Jag har givit dem ditt Ord" – Jesus hade alltså fått sin lära av Fadern. Den lära Jesus hade, skulle de också bevaras och undervisas i.

Tänk att det kan uppstå en enhet där alla tänker på samma sätt och gör på samma sätt – hur är det möjligt? Jo, det handlar om ett förhållande som upprättas mellan Kristus och församlingen, där Jesus är huvudet för församlingen. Då blir allt genast mycket enklare.

Det handlar inte om vad människan själv representerar utan, som Paulus säger, det enda som betyder något är Kristus och hans uppståndelsekraft. Han verkar både vilja och gärning, han som befallt oss att gå i av honom förutberedda gärningar. Vi ska inte själva försöka arbeta fram gärningar och resultat. Gud vill visa oss vad han vill göra.

Är du villig att ställa ditt liv till hans förfogande? Överlåta dig så att detta kan ske? Då ska du få uppleva det man upplevde i begynnelsen.

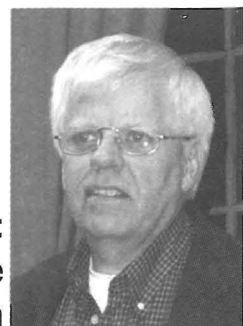
"Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som vålla tvedräkt och kunna bli edert till fall, i strid med den lära som I haven inhämtat; dragen edert ifrån dem. Ty sådana tjäna icke vår Herre Kristus, utan sin egen buk; och genom sina milda ord och sitt fagra tal bedraga de oskyldiga människors hjärtan. Eder lydnad är ju känd av alla. Över eder gläder jag mig därför; men jag skulla önska att I voren visa i fråga om det goda, och menlösa i fråga om det onda." Rom 16:17f

Tanken med församlingen är att där ska inte finnas möjlighet för fienden att operera. Den ska vara ett befriat område, underlagt Guds auktoritet. Så kan ske, när vi ger plats för Guds Ord. Då är Gud där med sin auktoritet. Därför säger Paulus så här: "Fridens Gud skall snart låta Satan bli krossad under edra fötter."

Vi ska inte vara svans, utan vi ska vara huvud. Vi ska regera med Kristus. Det får vi göra redan här i tiden genom att Gud upprättar sin församling. Det vill han göra i ändens tid.

Församlingens tid är ju en övergångstid. Därför är det så viktigt att det får bli levande och synliggjort i oss.

Vilken makt i maranatabudskapet: **Jesus kommer!** ■

Text:
Tage
Johansson

KRAFT ATT

Predikan av Arne Imsen från sommarkonferensen 1997

VARA MARTYR

Det finns ett bibelord som är känt, ofta läst och åberopat, men väldigt missförstått. Det används på ett fruktansvärt felaktigt sätt, så det motverkar sitt syfte och leder till att människor passiviseras. Man skulle vänta sig att ett bibelord av denna karaktär skulle aktivera människor och sätta dem i rörelse så de kommer ur passivitet och in i ett meningsfullt och offensivt böneliv, men sedan också in i en nytestamentlig evangelisation.

Denna bibelvers är ett ord av Jesus. Ska man gradera vad Jesus sagt, och värdera det ena mera betydelsefullt än det andra, så måste detta vara speciellt betydelsefullt, eftersom det var hans sista ord till sina lärjungar. Hans budskap intensifierades mot slutet på det sättet att han ville öppna lärjungarnas ögon för den verklighet som låg framför. De skulle fungera i en ond och förfärlig tid genom en helt utomordentlig kraft. Jesus säger: det är till nytta för eder att jag går bort. Och så berättar han vad som skulle ske.

I Apostlagärningarnas första kapitel läser vi om inledningsfasen på tröskeln till en helt ny tidsålder. Här talar Jesus till människor som helt och hållet saknade de erfarenheter vi oftast talar om. De visste inte av något utom vad Jesus undervisat om. Deras möjligheter att förstå var egentligen obefintliga.

Jesus säger: "Men när den helige Ande kommer över eder, så skolen I undfå kraft – och bliva saliga och glada och upprymda...? Nej, så står det inte. Men vad

beror det på att vi lägger betoningen så fel, eller ersätter det Jesus har sagt med andra ord som vi tycker passar bättre? Det måste finnas någon grundorsak till detta. Det heter: "I skolen undfå kraft och bliva mina vittnen." Det betyder martyrer, uppståndelsevittnen.

Vi brukar då tänka på vissa gestalter i historien. Stefanus blev den förste martyren, säger vi. Men Stefanus *blev* inte martyr då han dödades. Han *var* redan martyr då han stenades. Och församlingen hade inte endast en martyr. Hela församlingen, samtliga vittnen, var martyrer. Eftersom vi inte har klart för oss vad detta martyrium innebär missbrukat vi ordet på grund av okunnighet eller för att vi har vissa favorittexter i bibeln. Det står faktiskt: "I skolen undfå kraft och bliva mina vittnen i Jerusalem och hela Judéen och Samarien och sedan intill jordens ända."

Jesus säger klart och tydligt att kraften skulle de få för att bli något alldeles speciellt: martyrer, uppståndelsevittnen, sanningsvittnen. Då den helige Ande kommer över eder skall ni få kraft. Jesus undervisar ganska ofta om den helige Ande, särskilt under den sista perioden av sitt liv. Grundförutsättningen för att de över huvud taget skulle kunna vara lärjungar, tjänare, budbärare, var att de blev beklädda, utrustade för uppdraget, funktionen och för livet.

Gud är mera angelägen om att vi som hans barn blir uppfyllda av helig Ande än

vi är redo att ta emot. Med svartsjuk kärlek trängtar den helige Ande efter att få ta sin boning i oss. Svartsjuka uppstår när det finns rivaler. Det är rivaliteten som är orsaken till att det uppstår så konstig atmosfär. Den helige Ande är bedrövad och svartsjuk, därför att det finns rivaler. Vilka kan dessa rivaler vara?

Guds ord säger: Älsken icke världen, ej heller de ting som är i världen. Världen förgås. Det som finns i världen är ögonens begärelse – habegäret. Köttets begärelse – lustan. Högfärd över detta livets goda – maktbegäret. Världen består av dessa begär som är våra tre påfösare. Det har med kärlek att göra. Man blir fascinerad och gripen i sin känsla och påverkad i sin vilja. Man gör ting som skapar attityder.

I Skriften ser vi prototyper för dessa begär. Bileam, Saul och David. Tre profiler i Gamla Testamentet, genom vilka dessa krafter opererade. Men vi ska inte bara se dem därborta och därute. Genom Andens upplysning blir det närgånget, så vi kan känna igen dessa påfösare i vårt eget väsen och bekämpa dem. Det klarar vi inte i egen kraft och kunskap, men den helige Ande gör det möjligt för oss att bli segervinnare.

Låten eder uppfyllas av Ande. Det bestämmer inte den helige Ande, inte någon i treenigheten över huvud taget, inte församlingen eller andra kristna – det är du själv som bestämmer. Säger du ja till denna andeuppfyllelse, får det väldiga

konsekvenser. Den som blivit uppfylld av den helige Ande, kan inte leva ett liv i självupptagenhet. Att bli uppfylld av den helige Ande betyder något helt annat.

Det är intressant att läsa om de första kristna. Deras livsstil måste förverkligas, så att det här inte bara är historia, men blir realitet. Så det vi läser inte bara är inspirerande referat, men en mönsterbild. Gud har inte förändrats. Han är densamme och vill ha ett andesmört folk.

Vi ska inte ta upp frågan vad kyrkobyggnaden betytt, men en sak är säker: den har inte bidragit till andlig förnyelse för Guds folk. Tvärt om har den varit en hämmande faktor. Vi måste frigöras ifrån det numera så vanliga tänkesättet att istället för att bli tempel för den helige

Det vill säga, har överflödslivet i Herren Jesus Kristus.

Om församlingen inte har denna andliga status, sjunker den ner på en lägre nivå. Istället för att presentera himmelns realiteter, blir församlingen upptagen med horisontalplanets problem. Församlingen blir inte inaktiv, men den blir politisk – partipolitisk. Den kan inte åstadkomma enhet, men börjar verka ekumeniskt. Den får en besynnerlig ekonomi – exempelvis ett system med subventioner, lotterier, bingo eller något annat som ska ge medel till den religiösa verksamheten. Och verksamheten består av dramer, fotboll, musik – vad som helst. Sådant måste församlingarna ha när de inte har något annat. Den andefattiga församlingen söker efter möjligheter att fortsätta verksamheten, och så satsar man

Utsläcken inte Anden, manar aposteln. Häpnadsväckande. De som sitter och ropar till Gud om att sända Anden, agerar på ett sådant sätt att de bidrar till att Anden blir utsläckt. Anden kan kultiveras och rationaliseras bort. Den kan moraliseras och teologiseras bort. Om Gud finge göra vad han mest av allt önskar, skulle Anden som med svartsjuk kärlek längtar efter att få ta sin boning i våra hjärtan se till att Jesus Kristus blev förhärjligad. Då skulle vi uppleva att där Anden är, där är frihet. Hindren är människor i församlingen som verkar så att Anden utsläckes eller människor blir bundna. Man vågar inte släppa loss den helige Ande. Anden får

*"Stefanus blev
inte en martyr då
han dödades.*

*Han var redan
en martyr då han
stenades!"*

Ande bygger vi kyrkor. Så kommer man, utan att tänka på det, in i ett motsatsförhållande. Då motverkar man syftet att förverkliga uppdraget, att gå ut i all världen och förkunna evangelium. Man blir stationär då man skulle vara rörlig. Man skapar en hierarki, en byråkrati och bygger vidare på en religiös tradition som egentligen består i att balsamera lik.

Vi behöver uppleva en förnyelse i den helige Ande, och ska situationen förändras, måste det till en uppståndelse med palatsrevolution!

Den helige Ande har aldrig reducerat någon människa till att vara nummer i en matrikel. Däremot har den helige Ande genom Guds väldiga nåd gjort människor till lemmar i Jesu kropp. Det innebär inte att församlingen saknar struktur, men denna har definitivt inte skapats av politiker, präster, pastorer, synoder och koncilier. Församlingens livsstil är ett resultat av den helige Andes utgjutande och ingenting annat.

I Apostlagärningarnas andra kapitel står att alla blev uppfyllda av den helige Ande. Det finns inget undantag. Det är ett minimikrav som himmelns Gud ställer och som församlingen måste ställa att alla medlemmar är uppfyllda av den helige Ande. Inte bara har den helige Ande, men är uppfyllda – överfyllda.

intensivare än någonsin på projekt. Projektfrälsning, projektinsatser. Eftersom man nu får subventioner också för bibelskolor, växer dessa upp som svampar ur jorden så länge bidragen betalar för ändamålet. Man är redo att göra mycket för att vinna syften man satt upp för sin verksamhet.

Det står om Herren Jesus Kristus att han uppfyller allt i alla. Kan hans kärlek fylla kassor och förrådshus? Eller är vi hänvisade till att söka hjälp på annat håll? Om Jesus kan fylla behoven, varför måste vi då nästan göra staten till gud för att den ska hjälpa oss med våra projekt. Missionsprojekt, ungdomsprojekt och annat. Kan Jesus fylla kassorna, förråden, sinnena, tankevärld, känslövärld och vilja? Kan han fylla våra hjärtan och gudstjänsterna med sin härlighet? Kan han lyfta församlingen upp på en trosnivå, så att den kan utöva sin myndighet i Jesu namn: driva främmande andar på flykten, besegra demoner och sjukdomar? Eller är vi hänvisade till världens svaga och arma makter?

Jag tror att Guds ord fortfarande gäller. Vi säger ja och amen till andeuppfyllelse. Men så uppstår problem, därför att vi står hindrande i vägen för den helige Ande som ska kanaliseras genom oss.

inte herravälde utan något annat dominerar och härskar.

Vi har alldeles för många program som ska genomföras. Gudstjänster med professionell regi. Men där Anden får råda, verkar den fram en gudomlig ordning som leder till att församlingens medlemmar blir fria och frimodiga. Då kan någon profetera, en annan bära fram en visa, en uppenbarelse, ett bibelord. Då har var och en något särskilt att meddela. Det handlar om det allmänna prästadömetets funktion. Utsläcken inte Anden. Det vill säga, begränsa inte prästadömet, den gudomliga myndigheten. Ge prästadömet sin frihet att fungera genom den helige Andes smörjelse. Så får vi nytestamentligt gudstjänstliv.

Apostlagärningarna

talar om att alla blev uppfyllda av den helige Ande och började tala i tungor allt eftersom Anden ingav dem att tala. Vi läser också om de oerhörda konsekvenserna. Det skapades ett märkligt klimat med en fullständigt ny atmosfär, som var så överraskande och sensatio-

nell, att fromma judar från många platser på jorden som kommit till Jerusalem för att fira högtid helt ogaderat överfölls av atmosfären. De fick stora och viktiga frågor som trängde ut allt annat. Det blev ingen diskussion om templet, synagogan och Gamla testamentet. Människorna blev krossade och ställde en barnslig fråga: "Bröder, vad ska vi göra?"

Mötena får en helt ny karaktär när den helige Ande är utgjuten. Men den helige Ande sitter inte i väggarna, bänkarna, symbolerna. Den helige Ande sitter inte i skrifterna, formerna. Den helige Ande vill bo i hjärtana. Får han fylla varje hjärta, blir det en förtätad atmosfär som reducerar människorna till rätta proportioner.

Det visar sig att människan i all sin religiositet egentligen är oerhört ogudaktig. Gammalt, fromt folk ställer väl inte sådana frågor i religiösa sammankomster. De borde vara hemtama och känna till det mesta. Då den helige Ande får fylla hjär-

tagörelse inte en sensation, det är daglig spis. Helbrägdagörelse är nämligen bröd för barnen. På samma sätt som Herren döper i den helige Ande, som en god far som vill ge sina barn goda gåvor, så säger han också klart och tydligt att ingen får ge sin son en skorpion då han ber om ett ägg eller en sten då han ber om ett bröd. Vi får göra erfarenheten att där den helige Ande är, där blir Jesus förhärligad, där är helbrägdagörelse en daglig spis. Bröd för barnen.

Vi vågar inte säga amen till detta, för vi har det i teorin, men inte i erfarenheten. Vi håller fortfarande på att be om den Ande som redan är utgjuten. Så söker vi manifestationer och upplevelser av den Ande som med svartsjuk kärlek längtar efter att få komma in i varje hjärta och fylla varje enskild kristen med barnskapets glädje så att man istället för att ropa ack och ve ropar tack och lov!

Vi behöver inte i första hand pingst-

intressen. Men detta är inte ett hot, utan ett erbjudande om frälsning från nådens Gud som inte vill att någon ska gå förlo-rad, utan att alla ska väckas och frälsas i tiden. Vill du ha Guds eld så får du den. Men räkna med dess konsekvenser.

Gud är mäktig att göra långt utöver det vi förmår bedja eller tänka, men helt uppenbart kommer det att bli en oerhörd förändring i allas våra liv om vi ska få vara med om pingstens upplevelse. Det får konsekvenser långt in i privatlivet. Först hur vi disponerar vår tid. Tiden är en gåva. Gud har gett oss den, men vi fyller tiden med innehåll. Det heter: ingen tid skall givas mer. Den avgörande frågan är vad vi fyller tiden med. De

"Vi behöver inte i första hand pingsteologi,

vi behöver pingstkraft. Kraften från höjden!"

tana blir evighetsfrågorna aktualiserade. Det sker inte med mänskliga medel. Inte psykologi, sociologi eller något annat. Det måste till ett möte med Herren Jesus Kristus så att hela församlingen, var och en särskild, blir uppfylld av den helige Ande på ett så påtagligt sätt att alla börjar tala om Guds dråpliga gärningar.

Detta är grundproblemet

Fromt folk saknas inte. Men man övertygar inte med sång, musik, körsång och predikan. Vad som måste till är förstahandsupplevelsen. Tag emot den helige Ande! Finns det hinder att ta emot, se till att de blir undanröjda.

Ingen av oss vill ifrågasätta den underbara manifestation som markerar den nya tidsåldern. Det fanns inga fattiga i den urkristna församlingen. Girighetens bastion var besegrad genom kärlekens helige Ande, så man gav långt utöver det man kunde tänka sig i vanliga fall. I denna atmosfär och ande finns inga möjligheter att sjukdom kan existera.

Där den helige Ande är verksam, blir alla hjärtan uppfyllda. Där är helbräg-

teologi, vi behöver pingstkraft! Kraften från höjden som inte artikuleras med teologins hjälp, men framför allt bevisar sig i att sjuka blir helade, tecken och under sker, de eviga tingen blir förverkligade och uppenbarade så att människor får bråttom att göra sig redo för Jesu tillkommelse. Han kommer snart!

Guds ord hade framgång

Varför står det så mycket om Ananias och Safira i Apostlagärningarna? Vi läser gärna om den lame mannen som hoppade upp från sjuklägret och sprang omkring och lovade Gud. Det är ett stort, aktuellt och viktigt ämne. Men varför är den helige Ande så noga med att informera oss om Ananias och Safira? Tänk om den helige Ande nu skulle ta itu med hyckleriet lika kraftfullt och konsekvent som den gjorde då. Hur många skulle bäras döda ut ur gemenskapen? Guds ord hade framgång så att människor kom till tro och lät sig döpas. Församlingen växte till.

Problemet är alltid att man vill förstå sig. Om du inte menar allvar så be inte om en himmelsk manifestation. Den kommer säkerligen att också drabba dig. Dina intressen. Privatintressen, sär-

första kristna höll fast vid apostlarnas undervisning, bönbrödraskapen, brödsbrytelsen och bönen. Dessa fyra fundament – hur mycket av dem fyller vi vår tid med? Gud vill fylla oss med himlens härlighet. Han har lovat visioner. Det gäller att ösa ur rätt källa.

Problemet är att kristenheten är full av tumverskristna och mannakornsläsare. Därför möter vi skaror av okunniga och mediala människor som är öppna för nästan vad som helst, men har väldigt svårt att smälta Guds eget ord. Det är en tragedi. Okunniga, tomma, mediala människor, som söker runt omkring för att få manifestationer vajar hit och dit som rör för vinden. Guds ord måste bli livsviktigt för oss.

Våra resurser

Nästa fråga gäller våra resurser. När bibeln talar om nytestamentligt offerliv menar den något helt annat än det vi är redo att satsa på utan att riktigt förstå innebörden av vad vi gör.

Så gäller det kroppen. Tänk om vi

skulle möta en konfrontation av liknande art som den urkristna församlingen och med samma konsekvenser. Hur skulle det bli när det gäller vårt hyckleri med tiden, resurserna och kroppen? Skulle vi möta den helige Ande på samma sätt som man gjorde i urkristen tid; konfronteras på samma sätt, är det sannolikt att de flesta skulle få göra sällskap med Ananias och Safira.

Vad skulle det innebära om det blev känt runt om i landet att människor dör på väckelsemöten? Inte bara faller i

fira eller det märkliga som skedde med diakonerna som blev insatta för att ordna vissa förhållanden i församlingen. Vad den helige Ande mest ägnar sig åt är ett tal, hållet av en diakon, full av den helige Ande. Det visar sig att mannen inte bara var full av den helige Ande så att han kunde göra under och tecken. Han hade också stor kunskap. Han kände till den heliga historien. Han kände till Abraham, Mose och profeterna, han kände till vad Gud hade gjort i historien. Han kände till sin samtid och framtid. Han hade inte gått i något universitet eller någon

Vi ser hur den osynliga världens krafter i allt större utsträckning fångar, förtrollar, förhäxar mediala människor. Nog behöver vi kunskap så att vi kan möta fienden som kommer med bibelord. Då svarar vi: det står också så här! Och det står att Jesus är Herre.

Var dag kom de tillsammans och läste Guds ord i den urkristna församlingen, inte utifrån historiskt perspektiv, men utifrån det perspektiv som var för handen.

*"Hör: Jesus Kristus
behöver dig! Det är
tid att vända om*

*och tjäna honom
med frimodighet i
denna sena tid."*

golvet, men dör. Inte skrattar eller har annat hyss för sig – men dör? Guds helighet blir så verklig och påtaglig så att hyckleriet avslöjas, och där det inte finns ödmjukhet och vilja till bekännelse och omvändelse, där faller människor döda ner och får bäras ut. Jag vågar inte tänka mig tanken. Ändå tror jag att så kommer att ske med församlingen innan slutropet ljuder och Herren Jesus Kristus skall hämta hem den brud som gjort sig redo att möta honom.

"Tag icke din helige Ande ifrån mig", bad kung David. Han sa inte: Tag inte tronen ifrån mig, folket, positionen och makten. Han bad: Tag icke din helige Ande ifrån mig. Ge mig på nytt ett rent hjärta. Kanske problemet ligger där. Försök inte med några krangel- och fuskvägar. Bed inte om något som Gud redan har gett. Anden tillhör dig. Men du kanske märker att något har förändrats. Du har förlorat något. Då måste det till något annat än böner om andeutgjutelse. Bekännelse, omvändelse, överlåtelse, upprättelse. Det är Guds metod att hela och befria. "Ge mig på nytt en frimodig ande. Då ska jag lära överträdarna din väg."

Har du fått ögonen öppnade för den verklighet det innebär att låta den helige Ande råda, då är det slut på förställningen, imitationerna, efterapningarna. Då är det slut på det religiösa skådespelet och narraktigheten.

Den helige Ande ägnar sig inte mest åt pingstdagens stora och mäktiga upplevelser, inte helbrägdagörelseundret vid tempelporten, inte heller Ananias och Sa-

rabbinskola och ändå var han så kunnig i den heliga historien så att det samhällets främsta experter på teologi och religionshistoria blev helt häpnade när de hörde denne enkle diakon berätta om vad Gud hade gjort i historien.

Han träder fram och säger: "I hårdnackade män." Vilken provokation mot makter och myndigheter personifierade i en religiös struktur! Men nu var det inte fråga om dialog och resonemang. "I hårdnackade män, I stån emot den helige Ande precis som edra fäder." Hade han fått fortsätta, så hade han talat om inte bara historien och samtiden, men framtiden. Han hade säkerligen undervisat om Jesu tillkommelse, men det fick han ingen chans till. Stenarna började regna.

Stefanus hade i församlingen fått de Andens gåvor som han med stor frimodighet använde. Han uttogs till diakon och blev på något förunderligt sätt evangelist. Denne diakon var en sann lärjunge.

Hur ska man kunna meddela kunskap till lärjungar som inte behöver den? Som inte orkar med och inte menar det är viktigt och värdefullt att avskilja tid för att få kunskap om den heliga historien? Vad vet du om Mose, vad vet du om Abraham, vad vet du om Israels folk? Vad vet du om Elia, Elisa och psalmerna? Är Guds ord levande i ditt hjärta, så att du kan förverkliga det i ditt liv? Den bristande kunskapen är problemet. Om vi får alla nådegåvor men saknar kunskap, så kommer vi inte att kunna fungera rätt.

Allenast ett är nödvändigt

Vi vet att Jesus kommer. Var finns intresset, gripenheten, entusiasmen, iveren för att få tag i vad Guds O Jesus Kristus, så behöver vi avskilja tid för att få mera kunskap om vad Ordet säger.

Människor måste få den undervisning som kan leda till frälsning. Den som inte blir fylld med Guds Ord, blir en religiös pratmakare. Hela ditt liv blir fyllt med strunt och oväsentligheter – jämfört med vad som är viktigast. Allenast ett är nödvändigt. Välj den bästa delen, som är Guds eget ord. Det finns ingen genväg till djupare andligt liv. Du har inte fått dispens för att leva ditt liv i själviskhet. Sedan tillåter du dig dessutom att som hycklare bedja om väckelse som ska komma med den andeutgjutelse som ska ske. Att du inte skäms!

Hur ska människor kunna bli frälsta, då de kristna inte har så mycket intresse för Guds eget ord att de orkar avskilja ens en dag i veckan för att tillsammans sitta ner och påminna varandra om vad Ordet säger. En förtätad atmosfär skapas inte genom att det kommer många människor. Den skapas genom att Guds Ord får herravälde, makt och tyngd. Ska vi gå Guds väg, måste vi kanske bedja: Herre, förlåt oss våra försumligheter som vi frommat till och gjort till ett mönster.

Förlåt oss att vi försökt gå genvägar. Vi har betonat lustmomentet hela tiden och blivit narcissiska i vår gudsfruktan. Vi fattar inte vad försakelse innebär. Det är inte lustmomentet som ska betonas, utan kampmomentet. Vi är kallade till strid. Gud har lovat vara med i striden. Han ska leda sitt folk till seger där de går bedjande fram.

Sverige behöver dig, Guds rike behöver dig. Det är bra. Men hör: Jesus Kristus behöver dig. Det är tid att vända om och tjäna honom med frimodighet i denna sena tid. Herre, gör oss till Stefanus-själur som kan tala sanningens ord utan kompromiss, utan flirt och sidoblickar. Tala sanningens ord med myndighet och smörjelse, så vi blir trovärdiga.

Slutackordet i Stefanus liv var att himlen öppnades och han fick se Människosonen stå på majestätets högra sida i härligheten. Han hade rest sig och följde intensivt striden. Likbildad med Herren Jesus Kristus beder Stefanus: Fader, förlåt dem.

Låt oss ta emot Guds eget Ord, så vi får klarhet om vad andeutgjutelse innebär och vilka konsekvenser det med nödvändighet måste få för oss alla. Stefanus hade fått sin bildning i församlingen. Han skickades inte till en profan skola med andra lärare.

Församlingen har sitt eget kulturliv, sin egen rättsordning, ekonomi och politik – himmelrikets politik. Församlingen är ett gudsfolk. Ett folk med en konung, en församlingsordning, en struktur, en stil, ett mål. Med vapen för att seger skall vinnas. Församlingen skall inte vara en folkrörelse, den är ett Guds folk, uttaget och avskilt för Herren Jesus Kristus. Den har som uppgift att göra gudsriket känt. Den ska uppenbara och förhålliga konungen, presentera honom till befrielse så att församlingen med makt kan avfolka helvetet och befolka himlen. Det är Guds vilja. Inte självförverkligande, utan gudsförverkligande, kristusförverkligande i tiden. Må det ske med oss alla. ■

Opus Dei hyllas och 'kristnas' av Nya Dagen

Påven helgonförklarar Opus Dei's grundare Josemaría Escrivá de Balaguer. Nyheten var väntad eftersom Johannes Paulus II redan 1992 saligförklarade honom i den heliga kyrkans namn.

Då man läser den kristna tidningen Nya Dagens rapportering och krönika om den hemlighetsfulla sekten Opus Dei, presenteras en bild av en rörelse som i mångt och mycket påminner om de väckelserörelser som dragit fram i vårt land. Där får man exempelvis veta att det finns flera beröringspunkter mellan svensk frikyrklighet och Opus Dei, som numera är erkänd av katolska kyrkan, och att Escrivá, i likhet med Lewi Pethrus, ville genomsyra samhällslivet med evangeliets ande. Med förskönande ord hyllas och kristnas organisationen som beundransvärd, i ett försök att hjälpa den att begrava de historiska dokument som obehagligt vittnar och ger ljus åt dess mörka och smutsiga historia. I den gråzon Nya Dagen lever, med skribenter och krönikörer som katoliken Anders Piltz och andra, kan rapporteringen inte bli annan.

Tidningen Expressen har i en artikelserie analyserat sekten, som under beskydd av fascistiska regimer växt fram och skaffat sig allt mer makt och inflytande, främst i katolska länder men numera även i Sverige och andra protestantiska länder.

Opus Dei har i samröre med nyckelpersoner inom Vatikanen förmedlat miljardbelopp från maffiaaffärer och gjort sig delaktiga i Europas största penningtvätt och penningförmedling till tveklaktiga högerregimer i Latinamerika. Nuvarande

Kritiserad kristen rörelse vill rentväs Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Opus Dei i stor skandinaviansamling

Text: Ulla Näsholm

Anden kommer vår svaghet till hjälp...

Guds Ande svävade över vattnet läser vi i första Moseboken. Anden fanns med i skapelsen som en del av den treenige Gudens uppenbarelse.

Anden var också med Mose när han förde Israels barn ut ur Egypten. På flera ställen i Gamla Testamentet läser vi om hur Anden kom över människor som stod i Guds tjänst. Oftast var det vid speciella tillfällen och för speciella människor.

I Nya Testamentet kommer den helige Ande över sin församling. Jesus hade lovat att sända en hjälpare till sina lärjungar då han stod i begrepp att lämna dem. Anden skulle lära och påminna om allt vad Jesus gjorde och lärde.

På första pingstdagen föll Anden över dem som kommit tillsammans för att få del av Guds löfte. Det står att Anden föll över alla. De blev alla uppfyllda av Anden och började tala andra tungomål allt eftersom Anden ingav dem att tala.

När Petrus sedan predikade för alla som samlats i Jerusalem för att fira högtid sa han:

- Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. (Apg 2:38-39)

Frälsning i tre steg; först; omvändelse och dop - Då skall ni som gåva få den helige Ande. Den helige Ande är given till alla troende. Till alla dem som behöver kraft och hjälp i sitt liv. Hjälp att tjäna och att vittna. Apg 1: 8 säger:

- Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft att bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

De orden sa Jesus till sina lärjungar före sin himmelsfärd. Hur skulle de kunna förverkliga uppdraget de fått, att förkunna evangelium för alla människor? Svaret fick de i Jesu löfte. Den helige Ande skulle ge kraft att utföra det Jesus kallat dem till.

Den helige Ande skulle leda dem in i uppgiften, han skulle vara med dem förbi och genom allt de mötte. Av svårigheter, problem, framgång och ära, eller varför inte inbördes konflikter. Se den frimodige Petrus som Gud använde den första pingstdagen. Många lyssnade till förkunnelsen och tretusen människor blev frälsta samma dag. Men att evangeliet, att Jesus Kristus också kom för att frälsa hedningar, det hade inte lärjungarna förstått. Eftersom de var Guds folk så var löftena till dem och det gällde att nå alla med budskapet att Jesus verkligen var den Messias de hade väntat på.

Petrus gästade en garvare vid namn Simon som hade ett hus vid havet. Medan maten gjordes iordning var Petrus på taket för att bedja. Då får han en syn som gör att han förstår att frälsningen också är för hedningarna. "Mig har Gud visat att man inte skall kalla en människa ohelig eller oren", säger Petrus och tar emot Kornelius som kommit för att höra vad Gud skulle säga till honom och hans hus genom Petrus.

- Medan Petrus ännu talade föll den helige Ande över alla som hörde ordet. Alla troende judar som hade följt med Petrus häpnade över att den helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna. Ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud. Då frågade Petrus. "Inte kan väl någon hindra att dessa blir döpta med vatten, när de liksom vi har tagit emot den helige Ande?" Och han befälde att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Sedan bad de honom stanna några dagar. (Apg 10:44-48)

Hedningar som ännu inte blivit döpta fick den helige Andes gåva. Gud demonstrerade att frälsningen också var för andra än judar. De troende judar som var med Petrus häpnade över detta som skedde. Vi hedningar häpnar, förundras och tillsammans med både judar och greker får vi glädjas och tacka Gud för en frälsning som gäller för ALLA människor.

Anden kommer vår svaghet till hjälp för vad vi egentligen bör bedja om, det vet vi inte. Gud vill ju att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Vi är kallade att gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar; att vittna om vad vi hört och sett. Det största ämnet för bön är människors frälsning. Också där vill Anden leda. Det kan bli så att man förlorar sig i så mycket att evangelisation och mission förlorar högsta prioritet.

Anden vill påminna om vad som är väsentligt, vad som skall till för att nå människor just nu. Herren Jesus Kristus vill genom Anden sända oss till dem som är väckta de som väntar på en hälsning eller ett ord som kan vägleda till frälsning.

Lägg märke till hur förändrade lärjungarna var efter upplevelsen av den helige Ande. Inga stängda dörrar inte heller fega undanflykter som förut hos Petrus. Nej, man måste lyda Gud mer än människor... Så fortsatte de och inom bara någon generation hade evangeliet nått stora delar av den då kända världen.

Gud är densamme, hans kraft och löften finns för att vi ska få del av dem också i denna tid.

I nästa nummer av tidningen följer ytterligare en artikel som tar upp Anden och de gåvor som finns för var och en som vill ta del av dem. ■

Vedertagen LÖGN

Foto: Mikael Eliasson

Text:
Berno Vidén

Att uppföra ett byggnadsverk på vacklande grund leder till förödande konsekvenser. Då hela folkslag och nationer åberopar sekellånga traditioner för att befästa en allmänt vedertagen lögn, kan man tala om en tragedi av verkligt stora mått.

Det finns en lögn som mer än någon annan dominerat den kristna kyrkan med rötter ända från 300-talets kristna. Den grundar sig på en grov förvanskning av Jesu undervisning och är djupt rotad i kyrkoekumeniska sammanhang. Då den romerske kejsaren Konstantin gjorde kristendomen laglig, ser vi för första gången en statskyrka växa fram. Dessförinnan var det otänkbart att Guds församling på jorden skulle ingå förbindelser med en världslig makt.

För att legalisera de nya ståndpunk-

ter som aktualiserades blev man helt sonika tvungen att anpassa budskapet till rådande omständigheter. Synen på församlingen och tusenårsriket förvärldsligades och förvanskades till oigenkännlighet, jämfört med den tidigare kompromisslösa himmelska inriktning som alltid präglade den väntande brudförsamlingen.

Från att ha varit fattig banades nu vägen för kyrkan att skaffa sig stora jordiska rikedomar. Sekularisering och affärsverksamhet kom allt mer att dominera den fortsatta utvecklingen. Så småningom blev tron på den sekulariserade kyrkan den enda tillåtna, vilket ledde till förföljelse mot alla som i trohet till Ordet vägrade anpassning.

Ett faktum är att den evolutionistiska bibelsyn som då konstruerades och fördes fram av katolska kyrkans företrädare, i mångt och mycket är likartad den vi idag möter i de flesta kyrkoekumeniska sammanhang. Lite surdeg syrar hela degen. Det politiska engagemanget, kulturella satsningar med konserter, musikaler, idrott, teater etc. har format programmet och alltmer fått ersätta den ursprungliga förkunnelse många friförsamlingar kämpat för i sin tidiga historia.

Skrämmande är att se hur svensk pingströrelse på bara några decennier

lyckats med att gå från en position där förkunnelsen om Jesu tillkommelse och frälsning från värld och religion varit central och bärande, till att idag utgöra ett av den ekumeniska rörelsens mest aktiva organ. Rörelsens högsäte i Stockholm har gång efter gång genom sin bredd på aktiviteter öppnat för ett mer eller mindre totalt avfall från den pingstväckelse som föddes i vårt land för ett sekel sedan.

Under 40-talet var rörelsens medlemsantal drygt 70 000 och från ledningen drogs nya strategier upp. Bland annat handlade det om att rent numerärt se vilken maktfaktor man kunde utgöra genom att inneha avgörande positioner i samhället. 1945 startades dagstidning och politiskt parti grundades 1963. Genom att öppna och säga ja till bidrag från kommun och stat kom krav på omorganisering och en kraftigt ökad administration. Vi ser en utveckling som under senare år avancerat allt snabbare; väckelse blir rörelse, fångad, och i ok med världen.

Årets politiska valrörelse har debatterats livligt i kristna forum och medier. Många viktiga frågor som har att göra med grundläggande rättigheter såsom tryck- och yttrandefrihet är på väg att stramas åt. Den homosexuella rörelsen, feminister och andra skapelsefientliga organisationer ställer allt större krav på att Bibelns familjesyn neutraliseras och helst uttraderas från landets konstitution.

Vi ser en våg av gudlös lagstiftning som bara under det senaste året konfirmerat hur oförenlig biblisk kristendom egentligen är med den nya globala världsordning som växer fram. Bibelns förkunnelse om den yttersta tiden går bokstavligen i uppfyllelse. Hatet mot allt vad sann kristendom heter kommer enligt Jesus själv att öka i styrka.

Den troendes och församlingens primära uppgift i en tid som vår är att vara en maktfaktor. Men det är stor skillnad på en politisk och en andlig maktfaktor. Lot och Abraham ger oss en lysande bild av den väg församlingen uppmanats att gå. Lot, insnärjd

och engagerad i stadens styrelse kunde i bästa fall åstadkomma vissa sociala och moraliska förbättringar, men stadens öde hade han ingen möjlighet att utifrån sina uppnådda positioner ändra på. Abraham däremot var den, som genom sitt självvalda utanförskap, fick komma både konungen och Lot till undsättning.

Statsrådet Mona Sahlin går ut i pressen och förklarar frankt hela kristenheten nazistisk. Ett utspel i försök att försvara en påstått utsatt grupp i samhället. Den organiserade homosexuella rörelsen RFSL är känd för att genom falska påståenden om att vara många, kräva orimliga samhälleliga reformer just genom att måla upp en verklighetsfrämmande bild av sina medlemmars situation. Redan för över tjugo år sedan publicerade Midnattsropet skarpa varningar, riktade till hela kristenheten, om den fara som RFSL utgör. Nu är gränsen för det tillåtna för länge sedan överskriden och landet prisgivet.

Som en reaktion går frikyrkans representanter i en debattartikel ut med ett politiskt budskap med krav på en offentlig ursäkt från statsrådet;

"Sahlins påhopp väcker också frågan om var den socialdemokratiska regeringen står i förhållande till de fria kyrkorna - de protestantiska väckelsesamfundet samt katoliker och ortodoxa, tillsammans cirka 800 000 personer. Inom frikyrkorna, precis som inom arbetarrörelsen och andra frivilligorganisationer, finns skilda uppfattningar till exempel om homosexuella pars rätt att bli prövade som adoptivföräldrar."

Först ett vagt uttalande om att vi är många och att *"svaret kan påverka utgången av valet"*, sedan ett erkännande om att det även i de egna leden praktiseras en liberal syn på tillsättande av homosexuella förkunnare och pastorer.

Det frikyrkligt politiska språket om mängd och förhandlingar, är totalt väsensfrämmande för nytestamentligt församlingliv. Vad har väl sann kristendom med världsligt politiskt engagemang att göra? Församlingens uppdrag och hållning gentemot samtliga politiska partier bör vara av

en helt annan karaktär. Uppdraget är himmelskt och har sitt ursprung i den pånyttfödda människan, vilket är och förblir en dårskap för världen.

Kung Davids stora synd var att han befallde att allt folket skulle räknas. Trots varningar från hans underordnade genomfördes folkräkningen och Guds vrede drabbade hela landet. David var inne på en farlig väg, men vände om. Gud utgår aldrig från numerären. Då hade han aldrig reducerat Gideons skara från trettio tusen till tre hundra.

Det frikyrkligt politiska språket om mängd och förhandlingar, är totalt väsensfrämmande för nytestamentligt församlingliv

Ett av den organiserade ekumenikens mål är att förena samtliga samfund, Romerska Katolska Kyrkan inkluderad, till att sida vid sida arbeta med världsevangelsing, som en kyrka. Helt nyligen arrangerades i Filadelfiaförsamlingens i Stockholm lokaler en ekumenisk konferens där allt från Katolska Kyrkan till Livets Ord representerades. Något som kan möjliggöra ett samgående av sådan ekumenisk bredd är att man lägger åt sidan känsliga, men fundamentala frågor såsom dopet, Jesu tillkommelse, pånyttfödelsen etcetera. Sanningar som pionjärerna gav sitt liv för räknas idag i ekumeniska sammanhang som perifera.

Pingstkyrkans föreståndare deklarerar i Pingst.nu att han först var avvissande men att han blev mer öppen

"när det fanns öppenhet för den stora bredd jag i artiklarna hade efterlyst och inriktning på att inte fokusera skillnaderna i våra olika kyrksammanhang, utan i stället sätta fokus på vårt gemensamma uppdrag."

Den som vill ha sann och avslöjande kunskap om vad den Katolska Kyrkan

representerar, kan finna den i många av pingstväckelsens tidigt utgivna skrifter. Entydiga maningar att inte närma sig denna skökoreligion utan att istället markera avstånd, har i många upplagor utgivits på Filadelfiaförlaget och publicerats i Evangelii Härold.

Nu är berusningens kalk tömd, vilket tydligt och gärna dokumenteras i många av rörelsens organ; inte minst i Nya Dagen, numera 'den breda kyrklighetens röst'. Den 'kristna' tidningen banar väg allt längre ut i den religiösa periferin och publicerar utan urskiljning sköna beskrivningar om hur den Katolska Kyrkan vinner mark i Sverige. Klosterliv och retreatter med rosenkrans rekommenderas.

Grundfundamentet för den ekumeniska rörelsen är så gammalt och genomsyrat av religionens förödande traditioner, att få verkar inse hur falskt det är. Då en lögn uttalas tillräckligt många gånger förvandlas den för flertalet till sanning. Det är fallet med den grund som den numera globala ekumeniska rörelsen bygger sitt arbete på. Tidigare rop för brudgum och brud har ersatts av en inomvärldslig förberedelse för ett jordiskt Messiasrike. Ekumenikens uttalade mål är att likt Lot försöka reformera och genomsyra Sodom med surdegens evangelium. Talet om församlingen som en gäst och främling på jorden existerar inte i dess vokabulär.

Det finns ett rop som i alla tider har övervunnit stagnation och bevarat Guds folk från ingåendet av oheliga allianser. Det är ingen etikett klistrad på ett samfund eller församling. Det är ett väckelserop som bryter igenom alla samfundsgränser med uppmaningen att gå ut, till Honom, utanför lägret, för att bära Kristi smälek. Ropet vittnar om ett erkännande att Jesus är Herre och att vi inte här har någon varaktig stad, utan vi söker den tillkommande. Ropet är Maranata! Jesus kommer! Församlingen hör himmelen till! Från himmelen ska Han också stiga ned för att hämta hem sin älskade brud. ■

Väckelse garanterad i historiskt bönemöte

I den rika floran av konferenser och möten som ständigt presenteras har ännu en passerat under hösten 2002; Skandinavisk Konferens för Väckelse. Detta var sannerligen en märklig konferens på mer än ett sätt och vi tycker att våra läsare bör veta något om vad som sker i Sveriges kristenhet.

Då tidningen Maranata kom till ett av mötena, som hölls i Filadelfiakyrkan på Rörstrandsgatan i Stockholm, möttes vi av en syn av sällan skadat slag. Aldrig tidigare har väl Pingströrelsen, Trosrörelsen, Katolska kyrkan, Svenska kyrkan, Evangeliska Frikyrkan (Nybygget), Missionsförbundet och Frälsningsarmén setts sitta tillsammans på första bänk. Forna tiders antagonister från olika "traditioner", samlade sida vid sida iförda sina respektive liturgiska dräkter, för att bedja om väckelse över Skandinavien.

På bokbordet i foajén fann vi en mängd litteratur av bl a Lewi Pethrus, Anders Arborelius och Ulf Ekman. Välkända titlar såsom *Jesus Kommer* och *Doktriner* tillsammans med en mängd katolsk litteratur, sida vid sida.

I programbladet som delades ut till besökarna presenterade värdpastorn Sten-Gunnar Hedin, satsningen:

-Med stor förväntan och glädje vill vi i Filadelfiaförsamlingen, tillsammans med planerings- och arbetskommittén för Skandinavisk Konferens för Väckelse, hälsa dig varmt och hjärtligt välkommen till Filadelfiakyrkan och gemenskapen under denna historiska konferens.

-Vi tror att det har stor betydelse för land och folk när vi, kristna från skilda traditioner, möts i bön och lovsång och därmed deltar i upprättelsen av Guds ära i hans skapelse.

Med lite god planering skulle det snart bli väckelse i Skandinavien. Nu skulle det ekumeniska fartyget kasta loss som aldrig förr. Men det behövs ju vind i seglen också. Som garanter för att det hela skulle gå att genomföra ekonomiskt, det måste ju vara förenat med mycket stora kostnader att samlas till en dylik konferens, fann vi också i programmet huvudsponsorerna Nya Dagen, LP, SPM, IBRA, PMU-Interlife och Livets Ords Operation Jabotinsky. På plats fanns

även TV-Inter för att dokumentera seglatsen. Vad skulle nu kunna gå fel?

På plattformen flankerades under kvällen predikant Jack-Tommy Ardenfors från pingstförsamlingen Smyrna i Göteborg, av de två Uppsalapastorerna Dan Salomonsson och Robert Ekh, den senare nybliven föreståndare för Livets Ord i Uppsala och tillika kvällens mötesledare. Han offertalade med att läsa andra Krönikabokens 14:e kapitel, vers 7: "*Landet är ännu i vår hand...*"

-Herren vill ge oss framgång i att bygga hans rike... Vi måste fortsätta att göra anspråk på landet... Jesus har kallat oss för att bygga hans rike i Sverige... Vi kan bygga tillsammans...

Biblsk enhet eller kyrkopolitiskt betingad ekumenik? Filadelfiaförsamlingens i Stockholm representanter, föreståndare Sten-Gunnar Hedin och pastorerna Olof Djurfeldt och Gunnar Johansson, tillsammans med Trosrörelsens Ulf Ekman, (tredje fr. vänster).

Kvällen innan hade man inlett konferensen med stort öppningsmöte med den norska trosrörelsens Åge Åleskjær som predikant. Det hade visst varit riktig feststämning. Eller var det bara ännu ett jippo, som en känd folkhögskolelärare nedstämt uttryckte det i en paus.

Jack-Tommy Ardenfors bär under kvällens väckelsemöte fram ett tänkvärdt budskap och allt verkar så fint. Men här är ändå något som inte stämmer. Var det inte denne pastor som för bara ett tiotal år sedan förklarade att man inte hade samme Jesus som Ulf Ekman och Livets Ord?

Och har inte pingströrelsen, med Olof Djurfeldt som representant, så sent som samma dag i konferensen, haft gemensamt förbönsseminarium för väckelse med bl a Katolska kyrkans biskop Anders Arborelius? Är det något led vi har missat?

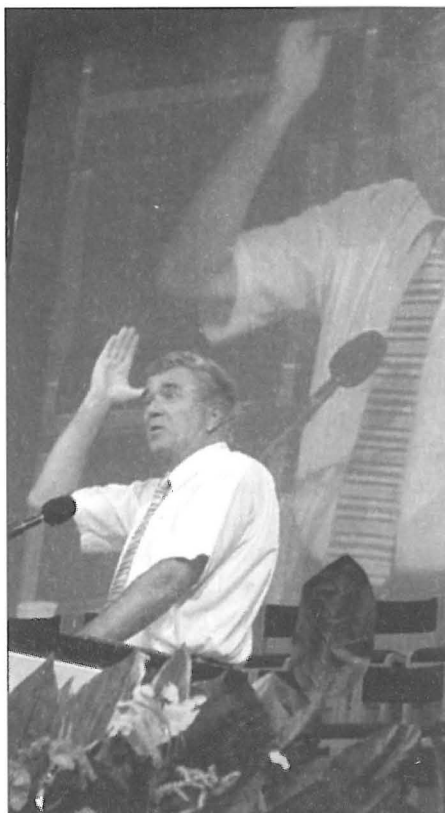
Har verkligen trosrörelsen tagit avstånd från sin blasfemiska försoningslära om att Jesu seger inte vanns på korset och att han dog andligen? Knappast! Möjligen har det skett en kyrkopolitiskt betingad frisering, det är allt.

Inte har väl katolikerna plötsligt övergivit sin avgudadyrkan för att få vara med i denna församling? Det stämmer inte riktigt med den verklighet som presenterats under de senaste veckornas salighets- och helgonförklaringar från Vatikanen. Det var bestämt i tidningen Nya Dagen detta stod att läsa som en liten nyhet, utan ens en redaktionell kommentar. Vi har svårt att få detta att gå ihop.

Avslutningsmötets uppvisning blev nästan en aning patetisk. Då pastor Ekman förvissat sig om att i stort sett halva kyrkpubliken var representanter från hemförsamlingen, passade han på att efter sin predikan vända sig till pastor Ardenfors och bära fram ett budskap om försoning, varefter han gav honom en kram. Att döma av värdförsamlingens reaktion var tillfället illa valt. En liten plump i den ekumeniska agendan. Det hela verkade mest vara en väl vald maktdemonstration.

Skulle det då dröja 2000 år innan Gud Fadern besvarar Sonens översteprästerliga förbön, och har den något att göra med våra försök att hjälpa Gud att sammanföra våra kyrkliga organisationer? Är det

över huvud taget dessa som utgör Kristi kropp? *Är då Kristus delad?* Nej! Kristi kropp har aldrig varit delad och behöver därför inte heller samlas ihop. Jesus har alltid blivit bönhörd!

Jack-Tommy Ardenfors predikar under väckelsemötet. I bakgrunden projiceras talaren på storbildsskärm.

Den ekumeniska skutan lär behöva alla "goda krafter" för att hålla sig flytande. Därför var denna konferens säkert ett historiskt steg för vårt lands ekumeniska rörelse, men knappast någonting av betydelse för Guds rikes framgång. Detta är bara ännu en signal från den profetiska väckarklockan till den kvarleva som inte har böjt sina knän för Baal.

Måtte vi finna att enheten i Kristus är, ända sedan församlingens födelse, ett faktum; en enhet med alla himmelens och jordens andliga härolder. Anden måste få komma vår svaghet till hjälp i denna förvirringens tid. ■

Text:
Mikael
Eliasson

Om väckelse och väckelseproblem

"Tid att vakna"
av Arne Imsen
i ny upplaga!
(Beställ på sid. 31)

Så fort en människa blivit en kristen har hon ju fått en brinnande nit, intresse och ett naturligt ansvar för sina medmänniskors frälsning. Hon kallas omedelbart till tjänst i evangelisationsarbetet. I den andliga gemenskap som upprättas mellan sådana människor, vare sig man är två eller etthundra, har var och en sin funktion ifråga om personligt själavårnärarbete, offer och förbön, alldeles som lemmarna i kroppen har var och en sin bestämda uppgift.

O, att vi lärde oss att förstå detta! Det är på detta sätt en väckelse måste utvecklas och församlingen tillväxa. Det finns absolut ingenting som är så effektivt, som när alla besjålas av denna Ande. Guds tanke är att alla skall delta i tjänandet; synligt eller osynligt.

Jag vet att detta icke fungerar bland oss ännu, som det skall göra. Detta beror helt enkelt på att vi har försummat dessa saker. Jag vet dock att då församlingen kommer att fungera på detta sätt, då skall vi få se, vad som kommer att ske, på en mycket kort tid. **Det skall på detta sätt gå mycket fortare att evangelisera Sverige än genom att bygga upp en aldrig så effektiv evangelisationscentral, som skall gripa sig an med uppgifterna.**

(- - -)

Ansvar för församlingarnas tillväxt och uppbyggnad vilar, som vi tidigare här sett, helt på individens insats och den enskilde församlingsmedlemmens tjänarevärv, liksom människokroppen för att vara i funktion är beroende av alla sina lemmar. -

(Ur "Tid att vakna" 1965)

Rapport från Dominikanska Republiken

Via Internet har Maranataförsamlingen daglig kontakt med våra syskon i Santo Domingo, huvudstaden i Dominikanska Republiken i Västindien. Här följer utdrag ur två e-postmeddelanden från BERNÖ VIDÉN som vi vill förmedla till våra läsare.

Barnmöten, bibelstudier, läkarmottagningar, fängelsearbete...

Arbetet går vidare

Sänder en hälsning från oss här i Santo Domingo. Eftersom det idag är sista söndagen i månaden har vi varit samlade till församlingsdag med Ordets och bordets gemenskap här i vårt hem. Ett trettiotal syskon från olika delar av Santo Domingo deltog, de flesta dock från Cañadan. Efter förmiddagsmötet och måltiden som Karin ordnat med, samlades vi för att tala om Comunidad Maranatas olika arbetsuppgifter.

Väl grundat i det Guds ord som vi nyligen delat med varandra, om vikten av att låta sig skickliggöras för Guds rikes olika uppgifter, kunde vi planera för barnmöten, möten, läkarmottagningar, fängelsearbete etc. Ett stort böneämne för oss alla är hur arbetet i Palave ska fortsätta. Som ett nästa steg kommer vi att i samband med barnmötena besöka hemmen i området med evangelium och inbjudna grannarna att delta i mötena. Ett initiativ broder Angel inspirerat till. Dessutom räknar vi med att kunna ha mer kontinuerlig läkarmottagning i Palave, ungefär en gång per månad. Fortsätt att bedja för Palave.

I fredags var vi där för första gången sen vi återkom till landet och det var en fröjd att se hur fint och rejält det nybyggda huset var. Vi träffade aldrig Juanita som var på sitt arbete men däremot hennes mor. Hon prisade Gud i alla tonarter över den välsignelse de fått uppleva.

Församlingsdagen blev oerhört allvarlig då vi även påmindes om hur allvarlig tiden är i vilken vi lever. Det kom att handla mycket om vikten av att avskilja sig för Gud och markera avstånd från världens inflytande. Exempelvis att inte falla offer för modevågorna, att bevara det som är manligt och kvinnligt, i klädsel, familjen etc, blev allvarliga frågor och vi förstår att Bibelns uppma-

ningar då det gäller familjen, är satta för att beskydda och bevara oss i en alltmer familjeupplösande och förfäddad tid.

Besöken i fängelset kommer att fortsätta genom att vi reser dit en gång per vecka. Själv har jag ännu inte haft möjlighet att besöka våra fängslade bröder, först pga oroligheterna i landet och sedan pga sjukdom. Däremot har vi haft en del telefonkontakt och vi ser nu fram emot att kunna resa dit på torsdag. - - -

Igår lördag genomfördes en läkarmottagning i Cañadan där ca 35 patienter fick hjälp av Doris. Både Belkys och Yanet kom för att vara med och stötta i arbetet. Mitt under mottagningen började regnet ösa ner och kanalen strax utanför huset förvandlades snabbt till en strid fors. Sista veckan har här regnat i stort sett oavbrutet pga att en tropisk storm vid namn Lili härjar i det Karibiska havet. Stormen ligger just nu över Jamaica och har inte utgjort något direkt hot för Dominikanska Republiken.

- - -

Det har nu hunnit gå en vecka sedan förra hälsningen härifrån. Med tanke på att höstens bibelskola inleds i helgen vill vi hålla er informerade även om den senaste veckans händelser.

Först och främst har vi hälsningar att förmedla från fängelseförsamlingen. I torsdags var vi där för första gången sedan vår ankomst hit den här gången. Tillsammans med broder Angel och syster Clotilde deltog vi i mötet och prisade Gud tillsammans med de frälsta fångarna. Speciellt broder Juan uttryckte sin tacksamhet till Comunidad Maranata och det stöd de erfarit under de senaste åren. Speciella hälsningar framfördes till de syskon som besökt dem under sommaren.

Nu har Juan stora förhoppningar om

att bli villkorligt frigiven snart. Redan under nästa vecka kommer hans ansökan att prövas av domstolen. Ett stort böneämne vännerna har är vem som i fortsättningen ska leda församlingen. Det finns många syskon som tar stort ansvar i församlingsarbetet men det är också en utsatt plats att arbeta på. Trycket från omgivningen är stort och det finns de som arbetar för att samtliga fängelseförsamlingar ska anslutas till en enda stor samarbetsorganisation, vilket är uteslutet för våra vänner. Det skulle innebära att en katolsk präst blir den som får yttersta ordet i viktigare sammanhang.

I fredags hade vi även möjlighet att samla barnen i Palave till barnmöte. Behoven i området växer och vi förstår att det är av stor vikt att snart komma igång med regelbundna möten. Från och med nästa vecka kommer söndagarnas eftermiddagsmöten att hållas i Palave. Nyfrälsta Juanita och hennes man Eliott verkar mycket glada över möjligheten att få fördjupa gemenskapen med oss genom de planerade mötena där.

Under församlingsdagen förra söndagen beslutades att vi nästkommande lördag, alltså idag, skulle anordna en försäljningsdag i Cañadan. Vännerna var med och bidrog med att samla in kläder och andra saker till försäljningen. Även Juanita, som vi fått hjälpa med att få ett hus, kom och lämnade en del fina klädesplagg för att på det sättet få vara med och hjälpa andra. Målsättningen med försäljningen var att få in medel till fängelsearbetet. Efter dagens slut kunde vi konstatera att nästan 2.000 pesos flutit in under dagen, vilket blev en bidragande orsak till att kvällens möte utformades till ett tacksägelsemöte.

Avslutar med hälsningar från oss var och en. Tack för offer och förböner. ■

Rapport från Litauen

Gud har öppnat en dörr i Litauen

Text: Emanuel Johansson

Genom några nyfrälsta vänner har Maranataförsamlingen i all enkelhet påbörjat ett arbete i Litauen. Men behoven är stora. Kläder, mat, traktater, biblar är stora bristvaror.

Församlingen har fått ett uppdrag, en kallelse som gäller hela tiden; det är uppgiften att sprida evangelium. I historien ser vi hur evangelium under alla omständigheter har gått fram. Guds församling, alltid i konflikt med världen, ofta förföljd och lidande, har genom enkla redskap fört vittnesbördet om Jesus vidare.

Så länge församlingen är kvar på jorden gäller uppdraget. Man kan tycka att på grund av tidens svårighet, församlingens svaghet, folkets bortvändhet, borde vi kanske hålla oss lite tillbaka och försöka bevara det vi redan har. Inta en mer försvarande ställning och inte riskera något genom att gå till anfall.

Nej, vi har fått ett uppdrag som vi måste fullfölja. Resurser, möjligheter eller omöjligheter, styrka eller svaghet, är inte vårt problem utan vår uppdragsgivares. Därför måste vi ta steg i tro. Vi kanske inte alla gånger kan se hur allting ska bli i slutändan, men om vi börjar med att ta ett steg, så välsignar Gud det steget och ger oss kraft att ta ett steg till.

Under några veckor i augusti och september har jag varit i Litauen, i staden Klaipeda som är belägen väster ut mot Östersjön. Jag vet egentligen inte så mycket om Litauens väckelsehistoria. Men landet är katolskt och vad jag förstår finns det väldigt få friförsamlingar, och många är de som aldrig har hört det enkla evangeliet. Många finns som är fattiga, de har inget arbete och de har inte heller någon ordentlig bostad. Under tiden jag var där, delade vi ut mat till en grupp hemlösa som bor i ett ej färdigbyggt betongskelett. Vi var också till ett barnhem med lite saker som kunde vara till hjälp. Även om hemmet är statligt har de inga resurser att bygga upp en trygg miljö för de föräldralösa barnen. När man hjälper dem som behöver hjälp blir de naturligtvis väldigt tacksamma. Men det som har gjort mest intryck på mig är att om man delar ut biblar, traktater eller vittnar för människor blir de mer tacksamma för det än för maten eller kläderna. Människor lever i en ständig

kamp för sin överlevnad. Den kampen känns nog ofta väldigt meningslös: satsa allt för att klara av en dag till, en vinter, ett år. Därför tror jag att det människorna verkligen längtar efter och är i behov av är Jesus, som kan ge dem ett högre mål för sin tillvaro; helt enkelt en mening med livet över huvud taget.

Vi kan inte mätta alla hungriga magsäckar, skaffa bostad och arbete åt alla som har behov. Men genom en hjälpsam hand kanske vi kan få ingång i människors hjärtan, få möjlighet att vittna om Jesus.

Orättfärdigheten i vår värld är stor. Vi vet att det beror på synden i människans hjärta. Att de styrande i ett land som Litauen är korrupta och ofta ser till att bistånd hamnar på fel bankkonton, är de flesta överens om. Men även en människa i den fattigaste situation måste se orättfärdigheten i sitt eget hjärta för att kunna omvända sig till Gud.

Korruption tycker vi är något fruktansvärt. Men du och jag måste också vända blickarna mot oss själva om vi vill vara sanna.

I Litauen fick vi också kontakt med en liten evangelisk församling. En ung broder som heter Dima har arbetat i Klaipeda i sju år. Gruppen är inte så stor, men de flesta är nyfrälsta och församlingen brinner av iver att få sprida evangelium. De har väldigt lite resurser, ungefär hälften av alla arbetsföra är utan arbete. När jag var där hade de det första mötet i en liten lokal de fått låna av ett dagis.

Här tror jag vi skulle kunna göra något. Jag tänker på församlingen i Korint som med glädje gjorde en insamling till församlingen i Jerusalem. Tänk om vi kunde hjälpa våra syskon för att de enklare ska kunna göra Jesus känd i Klaipeda. Förutom ekonomisk hjälp kan vi kanske ordna med traktater, skrifter och biblar. Eller ha möten på de ställen där vi hjälpt till med mat och kläder. Är det kanske till och med så att vi har ett visst ansvar för att en utjämning får ske.

Jag tror att Gud har öppnat en dörr för oss i Litauen. Låt oss därför vara visa och så att inte tillfället går oss förbi. Vi som har lärt känna Jesus sitter inne med tidernas största sensation. Jesus lever och vill att alla ska uppleva denna livsförvandlande frälsning. ■

Foto: Gertrud Johansson

En grupp bostadslösa ryssar vid det betongskelett som är deras hem i utkanten av staden Klaipeda i Litauen. Tage Johansson delar ut biblar och mat.

-Årets höjdpunkt för evangelisationen!

BMC-förlag har varit på mässan i Göteborg sedan 1995. Första året stod man utanför och delade ut traktater och skrifter, det var då aktuellt med Arne Imsens nyss utkomna bok "Bannlyst frihet" men de sju senaste åren har förlaget haft egen monter. Tidningar, skrifter och böcker har förmedlats och många har fått del av budskapet.

För några år sedan saboterades BMCs monter och många

böcker stals och förstördes. Några journalister och s.k. intellektuella, som förargades över skrifter Arne Imsen givit ut om exempelvis vad Bibeln säger om aga och homosexualitet stod för förödelser. De förpassade skrifterna till mässans papperskvarn. Mässans ledning tvekade därför inför att låta BMC komma tillbaka följande år. Debattens vågor gick höga. Lyckligtvis segrade yttrandefriheten som man ansåg bör gälla också för små eller udda grupper.

Reportage: Ulla Näsholm

Foto: Mikael Eliasson

Helt klart är att människor tänker till när de ställs inför bibeltexterna och de olika symbolerna som användes. Materialet hämtades ur Uppenbarelseboken, kapitel sex, och handlar om de fyra ödesryttarna. Hans Lindelöw kom med förslaget och tillsammans med övriga medarbetare utformades det.

Bertil Fredriksson ritade hästarna, Fredrik Fredriksson använde datorn för att förenkla och förverkliga illustrationen. Andra kom med goda råd, synpunkter, uppmuntrade med glada tillrop eller kanske avrådde i något fall. Samarbetet ledde fram till resultatet. Montern stod färdig till mässans öppnande.

- Vi möttes av respekt Fredrik Fredriksson,

Stockholm var med för första gången. Hur upplevde du mässan och vilka reaktioner mötte du?

- Jag upplevde nog bokmäs-

san i stort som jag förväntat. Så när som på en sak. När människor gick förbi BMCs monter var det inte många som föraktade eller på nåt sätt ratade vår monter. Istället tyckte jag att man mötte en respekt för vad vi stod för. Det förvånade mig eftersom det ju bara är ett par år sedan människor förstörde montern med resultat att det var osäkert om BMCs förlag skulle få en plats i fortsättningen.

- Grundtemat till montern med en apokalyptisk framtoning hämtad ur Johannes Uppenbarelse var bra och talade sitt tydliga språk. Det var inte svårt för en betraktare se att det inte är en fabel utan en verklighet. "Jag såg och se, en svart häst och han som satt på den hade en våg i handen. Och jag hörde liksom en röst mitt ibland de fyra väsendena säga: Ett mått vete för en denar, och tre mått korn för en denar, och oljan och vinet får du inte skada." (Upp 6:5-6)

- Vi läser om den svarta

hästen, och vi ser i världen hur multinationella företag köper upp äganderätten till basvaror.

- Det är inte svårt att förstå vad hästarna med sina ryttare vill säga. Tänk bara på den fjärde som enligt Uppenbarelseboken dödar med svärd, svält och pest... Jag tänker på AIDS och hur många offer det nu skördar, alla barn som blir föräldralösa och även drabbas av viruset i modersmjölken, så att säga.

- Trots ett så dystert budskap som mötte, var det ändå roligt att få stå i montern och träffa människor. De medelålders gick bara förbi, medan ungdomar ställde frågor i anslutning till monterns budskap. Varför hade vi detta på väggen och vad ville vi säga? Så jag fick berätta om vad bibeln säger.

- Det var särskilt en ung man som var engagerad i svenska kyrkan som jag pratade länge med. Han förstod väldigt bra vad vi ville säga

med de bibelord som var angivna.

-Allvaret i bibeltexten svarar mot människors ångest

Stina Fridolfsson, nyss hemkommen från Dominikanska Republiken var en av dem som aktivt deltog i förberedelserna.

- Vi har ju böcker som getts ut av BMC-förlag. Varför skulle vi inte ställa ut dem på mässan.

- Det är ju en viss population som söker sig till bokmässan - det är människor som tycker om att läsa. Oftast är det tänkande människor som söker någonting.

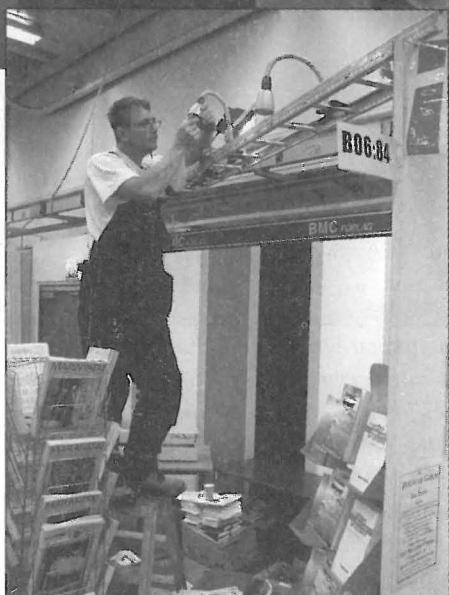
- Jag var på några seminarier. Bland andra Chomsky som talade om statsterroismen. En kommentar från en av dem som skötte ljudet vid inspelningen. Han sa: Många kom för att lyssna till föredraget och de flesta var unga.

T.v.: Stina Fridolfsson sprider tidningen Maranata! till mässbesökarna.

Nedan t.v.: Fredrik Fredriksson ställer iordning montern dagen innan öppnandet.

Nedan t.h.: Tre utställare framför den färdiga montern, Fredrik, Stina och Bertil.

De applåderade ivrigt vad den äldre mannen hade att säga om terrorism, om undergång etc. Det var som gällde det någon slags underhållning och inte något som hade med verkligheten att göra....

- I vår monter hade vi text från Upp 6 där det står om de fyra ödesryttarna. Jag mötte ingen som frågade vad det betydde. Jag tror att allvaret i bibeltexten svarade mot ångesten inom människorna och ingen ville diskutera eller ställa frågor.

- Det kommer en tid när inga ord finns kvar - de är förbrukade - och illustrationer får visa skeenden i tiden.

- Jag tänker på profeten Hesekiels budskap till Israels folk. Det räckte inte med att

han talade eller proklamerade, han fick själv vara exemplet. Inför Israels barn illustrerade han den kommande fångenskapen.

- Det är angeläget att visa vad bibeln säger om framtiden, men också ge ett vittnesbörd om att ha mött Jesus Kristus. Vi tillhör ett annat rike och vill förkunna att det fortfarande är frälsningens dag! För denna saks skull vill vi - också på bok- och biblioteksmässan - komma med evangelium till människor vi möter.

-Jag var tveksam till satsningen...

Barbro Schröder som bor nära mässan tog hand om de tillresande och såg till att alla

fick mat under dagarna som mässan varade. Hon hann förstås också göra några besök i mässan.

- Jag har ju varit på mässan nu varje gång BMC varit där. Första två åren kunde jag inte förstå varför vi alls skulle vara där - varför församlingen skulle vara med i ett sådant sammanhang där allt pekade på vad världen hade att erbjuda. Jag hade inte alls lust att engagera mig i detta och förstod inte alls vad det var för mening med det.

- Men så tänkte jag på hur Jesus gjorde. Han kom till människorna där de fanns, han åt och drack med dem och blev till och med kritiserad för det. Varför skulle inte vi finnas där människorna

samlades och så komma med vårt budskap om frälsning till dem.

- Egentligen hade jag inte så många tillfällen att vara med så lång tid under mässan detta år. Men jag träffade i alla fall någon som aldrig hade hört talas om den nya lagen som kan göra det förbjudet att läsa bibeln om den går igenom. Vi pratade ganska länge och det kändes bra att jag fått vittna. Skulle det bara vara för denna enda person var det värt att vara där. Jag tycker att det är ett fint tillfälle att komma till människorna med evangeliets budskap och vad bibeln säger om vår tid.

- Årets höjdpunkt när det gäller evangelisationen

Bertil Fredriksson har varit med varje gång BMC ställt ut på mässan. Han har varit den som haft stort ansvar för utformningen av montern. Eftersom han är en utpräglad evangelist och har lätt att få kontakt med folk har han oftast funnits i montern, tagit emot människor och kunnat svara på frågor och ta emot besökarna.

- Bokmässan börjar bli årets höjdpunkt när det gäller evangelisationen. Det har inte alltid varit självklart att vi skulle vara med i mässan. När man vill föra fram ett radikalt väckelse- och omvändelse-budskap stöter det ofta på patrull och hårt motstånd från dem som vill bevara status quo i människors liv.

- Lika inspirerande som att få stå på mässan med en nytryckt bok med ett väckande och uppfordrande budskap är det att försöka skapa en monter som spränger fromhetsvallen och når människors hjärtan och sinnen mitt i det bedövande mediabruset.

- När man upptäcker någon enskild människa i vimlet som stannar upp inför evangeliets budskap och besinnar sig till eftertanke och kanske tar ett första steg på frälsningens väg fylls man av en underbar glädje.

- Här när man ju människor som annars aldrig nås av

Guds Ords inflytande.

-Vi har ett uppdrag på mässan som gäller litteraturmissionen

Mikael Eliasson har också han varit med vid varje tillfälle BMC ställt ut på mässan. Tryckare och medansvarig för de böcker och skrifter som getts ut finns han alltid till hands. Eftersom Mikael också är med i församlingens hemundervisning och har ansvaret för högstadiets undervisning i flera ämnen, bland annat svenska, så vad var naturligare än att han tog med sig sina elever och gjorde mässan till bas för undervisning i litteratur och svenska. Eleverna besökte seminarier, var med och delade foldrar, tidningar och traktater.

- Fem nytryckta böcker hade vi med oss på mässan i år! Det var mera än någon gång tidigare. Jag har varit med i sju år - alla år vi har ställt ut. 1995 stod vi utanför med Arne Imsens bok "Bannlyst frihet", men då var jag inte med.

- De första åren var jag med och byggde montern, men de senaste åren har det varit skolan eller undervisningen som jag fått ägna mig åt. Det är inspirerande att vara tillsammans med ungdomar, jag har ju skola med dem varje dag. Därför är det viktigt för oss att

I ett hörn av montern stod ett bord med biblar, böckerna "Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian", "Kärleksfull aga eller kränkande misshandel" och ytterligare skrifter. Efter grundlagsändringen om yttrande- och tryckfrihet från 1 januari 2003 är denna situation tänkbar: Beslagtagna böcker, här symboliserat med polisens avspärningstejp.

göra resor som denna vi gjort till bokmässan.

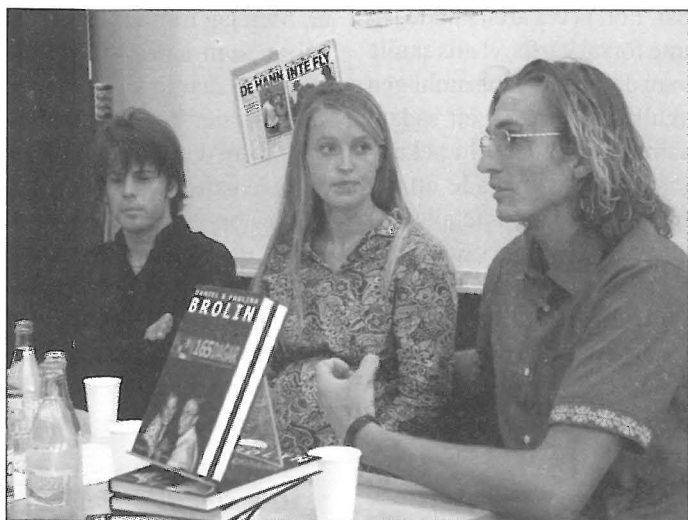
- Det var kanske lite svårt i år att hitta nåt "matnyttigt" för ungdomarna. Vi var ju på en del seminarier. Det som uppskattades av ungdomarna var presskonferensen med paret Brolin - missionärerna som blev gisslan och fick sitta inlåsta under många månader. De har nu skrivit en bok om sina upplevelser. Barnen i Pilgrimsskolan hade dem som sitt dagliga böneämne under deras fångenskap.

- Det sägs att barnen som har hemundervisning blir isolerade. Jag skulle vilja säga att få elever har sådana förmåner, träffar så många olika människor och får inblick i andra kulturer.

- Bokmässan är en ventil att få ut budskapet. Det ger mycket att träffa människor

i montern och samtala med dem. Det var ovanligt lugnt vad gäller arroganta feministerna och humanister... Det kanske satt sina spår att vi återkommit - det var ingen tillfällig nyck vi förde fram. Vi har ett uppdrag på mässan som gäller litteraturmissionen! Därför är vi där. Och vi återkommer!

Det får bli avslutningsorden från Mikael efter denna glimt från bok- och biblioteksmässan. Utvecklingen som skett sedan boktryckarkonsten gjort sitt intåg i världen är näst intill otrolig. Gutenberg, hur skulle han känna sig om han varit på bokmässan? Och hur skulle de gamla egyptierna kunna känna igen sig, skrivarna med sina pergamentsrullar av handskrivna texter.... Nog kan man undra eller fantisera. ■

Daniel och Paulina Brolin på presskonferens, tillsammans med Joakim Sverker (tv), som skrivit boken om deras tid som kidnappade.

BÖCKERNA och BOKEN

Text: Hans Lindelöw

Härom dagen gick jag med några ungdomar som är med i hemundervisningen på Bällsta till Sundbybergs bibliotek. Vi skulle låna en bok där som behövs till historiektionerna. Men efter en dryg halvtimmas promenad, när vi kom fram till biblioteket, så var boken utlånad. Boken var inte där.

Det väckte en tanke hos mig, eftersom också Bok- och biblioteksmässan i Göteborg just var avslutad, där Maranata-församlingen fanns representerad genom det bokförlag som ger ut Arne Imsens skrifter, BMC.

Intrycken från bokmässan var ungefär likadana.

Bokmässan hölls, men BOKEN var inte där.

Den verkliga boken, BOKRULLEN, är i högra handen på Honom som "sitter på tronen", enligt Uppenbarelseboken kapitel fem.

Vi läser: Johannes, aposteln, har av Guds röst lyfts upp i himmelen, och beskriver vad han får se:

"Och i högra handen på Honom som satt på tronen såg jag en bokrulle med skrift på insidan och på utsidan och förseglad med sju insegel. Och jag såg en väldig ängel, som utropade med hög röst: 'Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegel?' Men ingen, vare sig i himmelen, eller på jorden eller under jorden, kunde öppna bokrullen eller se, vad som stod däri. Och jag grät bittert över att ingen befanns värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod däri." – Upp. 5:1-4.

Boken finns inte. Och finns den, så kan ingen läsa ur den.

En liknande situation fångas upp av profeten Jesaja:

"Och så har profetsynen om allt detta blivit för er lik orden i en förseglad bok. Om man räcker en sådan åt någon som kan läsa och säger: 'Läs detta', så svarar han: 'Jag kan det icke, den är ju förseglad', och om man räcker den åt någon som icke kan läsa och säger: 'Läs detta', så svarar han: 'Jag kan

icke läsa.'" – Jes. 29:11-12.

Det vill säga, läskunnighet saknas. Inte undra på att ingen kan läsa!

I Petrus' andra brev, kapitel 1:20:

"...ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas."

Och om skriftens karaktär, som förseglad skrift, som profetia, har fallit i glömska, så kanske själva läskunnigheten som sådan också faller i glömska.

Eller vad är tragiskt, om inte att leva i Guds skapelse, och inte känna Honom som har skapat.

Vad är sorgligt, om inte det, att förstå att umgås med skrift, och ändå inte veta av Den Heliga Skrift.

Aposteln Johannes fruktade Gud. Han förstod att umgås med Den Heliga Skrift. Och ändå fanns det för honom stycken, som var omöjliga att förstå.

Vilken uppriktig sökare har inte någon gång känt denna sorg: "Och jag grät bittert över att ingen befanns värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod däri."

Se vad som står däri.

Vilket jubel när Den träder fram, som är utrustad med denna värdighet, med den makt och myndighet som efterlyses:

"Men en av de äldste sade till mig: 'Grät icke. Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och bryta dess sju insegel.' Då fick jag se, att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut, såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka är utsända över hela jorden. Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen." – Upp. 5:5-7.

Detta utgör bakgrunden till motivet med de fyra ryttarna, som fanns med i BMC:s monter på bokmässan. ■

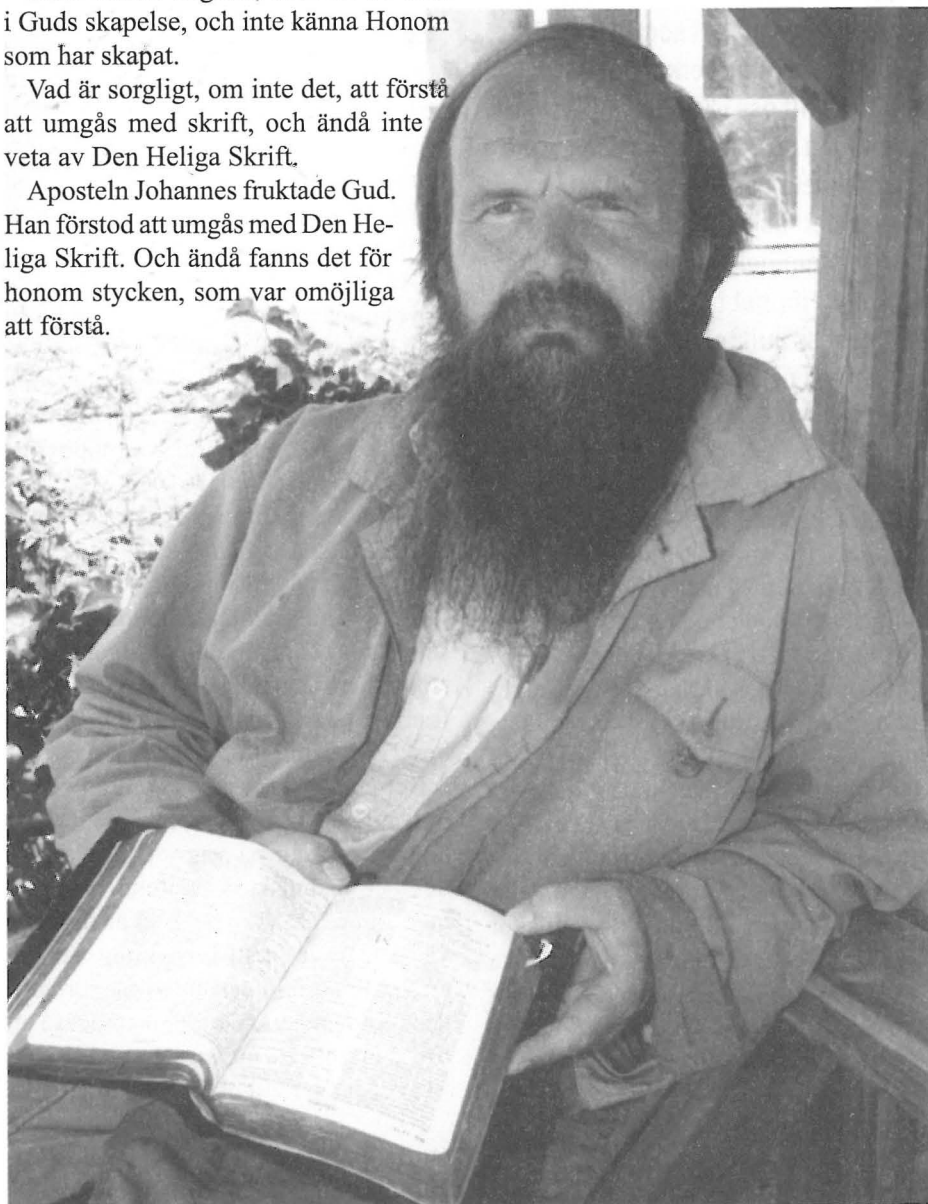

Foto: Tommy Jacobson

Församlingens profetiska tjänst:

Avslöja Kristus!

Guds folks uppgift är att profetera. Det är församlingens förmån att få profetera. Det är något som kommer till uttryck i både gamla och nya förbundet. Det är något som vi kan lära av, hur Guds Ande verkar detta. Det Gud givit oss i Kristus räcker för att försörja oss, bevara oss, inspirera och orientera oss, om vi nu tar vara på det. Det räcker för att forma oss i överensstämmelse med hoppet vi har från Gud. Hoppet till Jesus Kristus, som ger oss inriktningen och målmedvetenheten och strävan mot det vi fått av Gud.

I 1 Kor. 1:4-5 skriver aposteln Paulus:

”Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd som har blivit eder given i Kristus Jesus, att I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter.”

Församlingen som har fått dessa gåvor av Gud, har alltså som sin särskilda uppgift att profetera. Den befinner sig i ett sammanhang; ett samhälle som består av en oerhört finmaskig väv av relationer mellan människor, mellan rika och fattiga, mellan höga och låga, mellan trälar och fria, mellan alla dessa människor som på den tiden ingick i det grekiska samhället; eller den nuvarande tidens europeiska samhälle. Det är en finmaskig väv och när församlingen kommer med det profetiska Ordet, Andens svärd skärs den finmaskiga väven sönder.

Det är ett väldigt ansvar att profetera, att bära fram det profetiska budskapet

i tiden. Budskapet skär sönder samhällets finmaskiga väv. Församlingen själv är också en finmaskig väv; en ny fin väv; Kristi väv, Kristi kropp, som verkligen inte är osårbar. Vi bör vara minst lika sårbara och känsliga som andra människor. Helst ännu mer känsliga, för att just i denna situation och under dessa omständigheter vi lever kunna bära fram budskapet om Jesus Kristus på ett sådant sätt att andra människor kan ta emot det.

Det innebär ett stort ansvar att förstöra. Församlingen får gå till väga på det sätt som Gud befallde profeten Jeremia:

”Jag sätter dig i dag över folk och riken, för att du skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva, uppbygga och plantera.” (Jer. 1:10)

Han fick genom sitt profetiska tal fånga in stora världar, genom den Ande som Gud hade lagt ner i honom. Detsamma gäller de andra profeterna. Profeten Hesekiel talar om sin samtids stora världar, stora riken. Han fångar in karaktären, får fram vad dessa riken representerar, och beskriver dem i profetiska bilder.

Det ena beskriver han som ett skepp på väg att sjunka, det andra säger han är som ett träd på väg att falla. Så är det med människors samfund, så är det med samhället vi lever i, så är det med världen. Jesu Kristi församling har fått en stor uppgift i tiden, att vittna för världen, om hennes situation, men också att förkunna vilken utgång Gud har berett - för dem som vill höra.

Om vi läser vad Jesu apostlar har skrivit, blir proportionerna litet förändrade.

Men vi möter också nu ett folk i rörelse. Guds församling är ett folk i rörelse. Ett intressant, märkligt folk, det är inte som andra folk. Blir det som andra folk, måste vi vara på vår vakt och vända oss till det profetiska ämbetet, till Gud och ställa de rätta frågorna: vad är det som sker ibland oss, hur ligger det till? Går vi den väg som Herren befallt oss gå, vandrar vi på de stigar som våra föregångare gått, i spåren av den tro som vår fader Abraham hade?

Finns det profetiska ämbetet så kommer de rätta svaren.

Herren har sagt att så länge denna nådens tidshushållning varar, skall det vara möjligt för hans folk att beträda och vandra på frälsningens väg. Vi måste vara rädda om den möjligheten, och se vart vi är på väg.

Mose var en sällsam Herrens tjänare. Han var verkligen en profet med ett ämbete från Gud. Vi möter honom vid den brinnande busken i öknen. Denne man hade ett märkligt öde. Han gick ut för att söka sina bröder medan han ännu var prins i Egypten. Han fann inga bröder, men Gud gav honom ett folk. Vad var det för folk? Han fick ta ansvar för och leda ett helt folk, som den profet och Herrens tjänare han var. Ut ur Egypten, genom den stora och fruktansvärda öknen, tills folket hade växt, mognat och en ny generation sett dagens ljus. Ett nytt ledarskap trädde fram och förde samma folk in i löfteslandet. Vilket märkligt öde, vilken sorg som präglade denne Mose! Han gick ut att söka sina bröder. Han fann inga bröder.

Här ser vi litet av proportionerna i det

Hans Lindelöw undervisar. Från bibelskolan på Bällsta MissionsCenter 2002

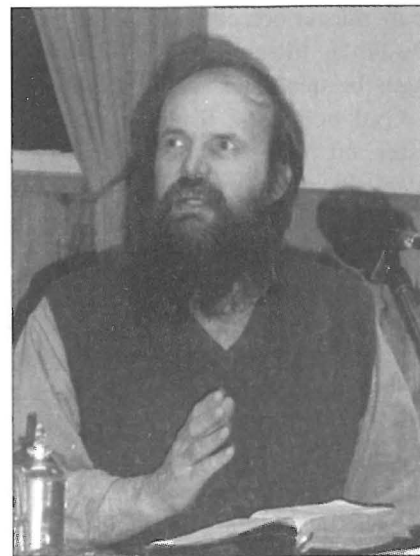

Foto: Mikael Eliasson

Gud gör. Mose sörjde väldigt över att han knappast i hela sitt liv fann bröder, några som förstod honom. Någon han kunde samtala med, och utbyta tankar med. Men han fick ett folk, och det folket hade kommit inom hörhåll för något väldigt, något stort. Det hade fått en kallelse av Gud.

När Mose fört dem till Sinai berg, fick de höra Guds röst. Men det här folket hade en oerhörd benägenhet att vilja bli likt vilket folk som helst. Det hade fått kallelsen att inte vara som andra folk, men de ville bli som andra folk. Ofta kom detta problem tillbaka i historien.

Mose sökte sina bröder, men han fann inga bröder i de kritiska situationerna. Han hade ett helt folk emot sig, som inte förstod sin kallelse och uppgift. De förstod ingenting. Profeterna fick ofta kämpa med dessa frågor.

I profeten Amos bok läser vi något om den profetiska kallelsen och det profetiska uppdraget.

”Färdas väl två tillsammans, utan att de hava blivit ense därom? Ryter ett lejon i skogen, om det ej har funnit något rov? Upphäver ett ungt lejon sin röst i kulan, utan att det har tagit ett byte? Faller en fågel i snaran på marken, om intet garn har blivit utlagt för den? Springer snaran upp från marken, utom när den gör någon fångst? Eller stöter man i basun i en stad, utan att folket förskräckes? Eller drabbas en stad av något ont, utan att Herren har skickat det?”

Sannerligen, Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna. När lejonet

ryter, vem skulle då icke frukta? När Herren, Herren talar, vem skulle då icke profetera?” (Amos 3:3-8)

I första Korinterbrevet läser vi samma sanning, presenterad för oss med Nya testamentets språk:

”Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses; alla åto de samma andliga mat, och alla drucko de samma andliga dryck – de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen. Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: ’Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.’ Låtom oss icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde, varför ock tjugotre tusen föllo på en enda dag. Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna. Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ’Fördärvaren’. Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss. Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller. Inga andra frestelser hava mött eder än sådana som vanligen möta människor. Och Gud är trofast; han skall icke tillställa att I bliven frestade

över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den.” (1Kor. 10:1-13)

Så följer det oerhörda sammanhanget i första Korinterbrevet, kapitlen 10-14. Paulus beskriver församlingen, han kommer in på församlingens särskilda kallelse, utrustning och profetiska uppgift. Det har alltid varit Guds folks privilegium, också på Nya testamentets tid, att profetera.

Men vad är det vi möter för uttryck i Amos: ”Färdas väl två tillsammans utan att ha blivit ense därom...” Färdas Gud och hans folk tillsammans utan att de blivit ense därom? Hur färdas de tillsammans, vari består deras inbördes förhållande?

Kain och Abel färdas tillsammans, men vem kan se in i deras inbördes förhållande? David och Jonatan färdas tillsammans. Deras inbördes förhållande är inte detsamma som Kains och Abels. Men de gick också ut på marken. Gud och hans folk går ut i öknen, men deras inbördes förhållande – hur skulle vi kunna veta något om detta, om vi inte hade tillgång till de heliga skrifterna.

Det kan se ut som två färdas tillsammans, men i själva verket är de på väg åt olika håll. Man vandrar i resesällskap med folket, men har ett helt annat mål för ögonen än det man borde ha. Hur många var det inte som vek av, demonstrerade att de inte ville vara bröder till Mose. Ändå var det till detta folk Gud sa att om ni hör min röst så ska ni få vara min egendom framför andra folk, ty hela jorden är min och ni ska få vara åt mig ett

rike av präster och ett heligt folk.

De färdas tillsammans, men många gånger brister det i kontakterna mellan Gud och hans folk. Ett rike av präster; ett heligt folk och deras Gud färdas tillsammans. De färdas genom svåra, otillgängliga platser, de färdas i öknen – är det inte vackert? Det är ett kärleksförhållande här, något otroligt stort, ojämförligt fint. "Jag kommer ihåg, dig till godo din ungdomstid, när du följde mig i öknen, i landet där man icke sår..." Ett rike av präster, ett heligt folk och deras Gud. Deras förhållande bestod i den prövosamma vandringen genom svårtillgängliga, ofruktbara platser. Där fanns inget vatten, ingen mat. Vad höll dem samman, vad gjorde att folket ändå följde med? Det fanns en kärlek. Men Herren klagar genom sin profet: Er kärlek är ju lik morgonskyn, lik daggen som tidigt försvinner...

Någon gång väcktes denna kärlek till Gud, denna tacksamhet till Herren Jesus Kristus. Men vart tog den vägen? Vilken skada att kunna glömma något sådant, vilken ofattbar tragedi. Därför sänder Herren profeten, därför sände han Jeremia för att påminna: "Jag kommer ihåg dig till godo din ungdomstid, hur du följde mig i öknen, i landet där man intet sår."

Man hade avverkat en sträcka tillsammans. Hur snabbt förlorar inte människan känslan av medborgarskap i Guds rike och återvänder till Egypten för att åter assimileras där. Han lever och talar och andas allt vad Egypten består av, allt vad Egyptens avgudar representerar av längtan och ambitioner, av tillbedjan. Plötsligt är det bara detta som gäller, och ingenting annat.

När aposteln skrev första Korinterbrevets tionde kapitel, kom han in på saker och ting han ville påminna församlingen om. Vad som är i centrum. Vi måste fatta vad som är i centrum och vad som är i periferin. I centrum av de troendes församling står altaret. I periferien är de icke-troende, och någon av dem kan bjuda hem dig till måltid. Det förhållande som är i periferin, gäller inte i centrum. I centrum – där har Gud ställt altaret. Men för att kunna nalkas altaret, är det nödvändigt med en uppgörelse. Vi måste få hjälp av Gud att se och förstå vad det innebär att nalkas altaret. På den här punkten har alla religioner genom missriktad strävan kommit att blanda bort och kasta om

Framför allt ska ju profeten avslöja Kristus. Vilket härligt och saligt uppdrag! Men vi är förmodligen rädda att han blir avslöjad.

begreppen. Jesus fick kämpa med denna fråga, och kämpa mot dem som borde förstå bättre.

Jesus själv kom i profetisk ande, det skedde en profetisk uppgörelse med de skriftlärd och fariseerna i själva centrum, i hjärtat av Guds folks tillvaro. Han måste lyfta fram och visa hur det verkligen förhåller sig, visa att ju närmare centrum han kommer, desto mera anstränger sig Guds fiender att förvrida vad Gud har sagt. Det blir allt farligare. Allt starkare krafter står redo att fånga uppmärksamheten och förleda. Om vi är i periferin är det inte lika påtagligt, men när vi närmar oss centrum, då blir det tydligare.

I fjärde Moseboks elfte kapitel kan vi läsa ett exempel:

"Och den blandade folkhop som följde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då också åter att gråta och sade: 'Ack om vi hade kött att äta! Vi komma ihåg fisken som vi åto i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken. men nu försmäkt våra själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna.'

Men mannat liknade korianderfrö och hade samma utseende som bdelliumharts. Folket gick omkring och samlade sådant, och malde det därefter på handkvarn eller

stötte sönder det i mortel, och kokte det sedan i gryta och bakade kakor därav; och det smakade såsom fint bakverk med olja. När daggen om natten föll över lägret, föll ock mannat där.

Och Mose hörde huru folket i sina särskilda släkter grät, var och en vid ingången till sitt tält; och Herrens vrede upptändes storligen, och Mose själv blev misslynt. Och Mose sade till Herren: 'Varför har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har jag så litet funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på mig bördan av hela detta folk? Är då jag moder eller fader till hela detta folk, eftersom du säger till mig att jag skall bära det i min famn, såsom spenabarnet bäres av sin vårdare, in i det land som du med ed har lovat åt deras fäder? Varifrån skall jag få kött att giva åt hela detta folk? De gråta ju och vända sig mot mig och säga: 'Giv oss kött, så att vi få äta.' Jag förmår icke ensam bära hela detta folk, ty det bliver mig för tungt. Vill du så handla mot mig, så dräp mig hellre med ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig slippa detta elände.'

Då sade Herren till Mose: 'Samla ihop åt mig sjuttio män av de äldste i Israel, dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet och låt dem ställa sig där hos dig. Där vill jag då stiga ned och tala med dig, och jag vill taga av den ande som är över dig och låta komma över dem; sedan skola de bistå dig med att bära på bördan av folket, så att du slipper bära den ensam.'" (4 Mos 11:4-17)

Om den blandade folkhop som följde dem hade mött ett kompromisslöst motstånd, så hade aldrig deras röst nått in till centrum. Men nu mötte de inga invändningar.

Israels barn hade kommit från ett sammanhang, ett samhälle med en oerhört finmaskig väv, där saker och ting hörde samman, det ena bidrog till och understödde det andra. I Egypten var allting så väl ordnat, men Gud sände Mose till självaste Farao. Profeten bar fram Herrens ord, det skarpa, tveeggade svärdet, och vi ser att den finmaskiga väven – med det förtryck som den rymde – skars sönder. Eftersom han fått sitt uppdrag av Gud, kunde han ta det ansvaret. Han förde folket ut i öknen där ingenting såg ut att vara särskilt väl ordnat.

Mycket fattades av det som tidigare funnits; mycket som ögat var vant vid att

se, det örat var vant vid att höra fanns inte heller där. Det talar om den situation där också vi absolut hamnar om vi tar Kristus Jesus på allvar. Han kommer att leda oss på ett sådant sätt att vi måste vänja oss av vid det som ögat var vant att se; vänja oss av vid det örat var vant vid att höra, för att börja se det vi tidigare inte såg och börja höra det vi tidigare inte hörde.

Man skulle vänja sig av från det som gommen vant sig att känna. Herren ville ge sitt folk att äta något som de inte tidigare hade ätit.

Folket, som var kallat av Gud att vara ett rike av präster och ett heligt folk, hade glömt vad Gud hade talat. Minnet av det där på många sätt fina sammanhanget, det välordnade och välrustade Egypten gjorde sig gällande och började utöva inflytande som vi ser exempel på här. För att komma tillrätta med situationen, tog Gud ut profeter som tillsammans med Mose skulle påminna om löfena till patriarkerna, och profetera.

Alla sinnen hade plötsligt gripits av begär. Bibeln kallar det begär efter det onda. Det som varit gott på många sätt under 400 år var inte längre gott, efter uttåget ur Egypten. Med apostelns ord: "Han har frälst oss ifrån mörkrets välde och försatt oss i sin älskade sons rike." (Kol. 1:13)

Vi ska vänja oss att se ting som vi tidigare inte har sett, höra sånt vi tidigare inte hört och smaka det som kommer från Israels Guds altare – det som ännu ingen smakat.

Men våra sinnen är fångade och minnena från Egypten betvingande.

Är inte detta situationen för kristenheten i vår tid? Gud är god – visst är han det. Gud hör bön – visst gör han det. Alla får vad de vill ha. Den som vill ha ljus får ljus, den som vill ha mörker får mörker. Gud ger, Gud ger. Den som vill ha en man får en man, den som vill ha en kvinna, får en kvinna. Sak samma om man är man eller kvinna. Alla får vad de vill ha – visst! Var så goda! Den som vill ha ande får ande, den som vill ha kött, får kött. Låt då den som hör Anden till gå dit Anden är, och låt den som hör köttet till gå dit köttet är!

Vi måste lära oss att genomskåda förhållanden som verkar avledande. Det är en profetisk nåd från Gud om vi kan.

Sveriges folk, som varit under en viss statsreligion i nästan fem hundra år kanske har skäl att tänka litet på Israels barn i Egypten; tänka på Guds löften och

försöka förstå.

En svensk politiker talade för några år sedan om EU då det just var på gång att Sverige skulle bli medlemsstat. Han sa så fint: "En fredens och samarbetets geografi"... Det handlar om att "...sammansväva nationer och folk i ett frivilligt samarbete till ömsesidig nytta". Vilka otroliga tankar och vilket arbete som ligger bakom detta. Men jag är rädd för att om vi ska ta det profetiska ordet på allvar, måste också det här fina, hur fint det än är, skäras sönder.

Profetens uppgift är inte bara att avslöja de förhållanden som ligger bakom eller omkring det omgivande samhället; världen. Ska det avslöjandet ha någon verklig kraft och betydelse, måste han först och främst ställa sig mitt i församlingen och avslöja förhållandena där. Mitt i församlingen ska äldstebröderna avslöjas, mitt i församlingen ska församlingstjänare och -tjänarinnor avslöjas. Mitt i församlingen ska enskilda troende, enskilda lemman i Kristi kropp, enskilda medborgare i Israel avslöjas. Det kan uppfattas som negativt, men det är positivt. Det mest positiva av allt är när Jesus Kristus själv avslöjas!

Ja, vi kanske kan avslöja allt och alla, men om vi inte kan avslöja Kristus så måste någonting vara i obalans; då måste

I proportion till avslöjandet av Jesus Kristus ibland oss, blir vi själva avslöjade. Avskalade en hel del - skrymteri och dumheter.

det profetiska ämbetet lida en väldig slagsida. Framför allt ska ju profeten avslöja Kristus. Vilket härligt och saligt uppdrag! Men vi är förmodligen rädda att han blir avslöjad. Därför att i proportion till avslöjandet av Jesus Kristus ibland oss, blir vi själva avslöjade, avskalade en hel del – skrymteri och dumheter. Det har alltid varit profeternas uppgift att avslöja, blottlägga, påminna om det bortglömda och fördolda. När de fungerar, börjar mörka krafter bli väldigt oroliga, då börjar svarta makter bråka och ställa till problem för att vi inte ska gå vidare. Men låt oss gå vidare!

Vem ska vi avslöja, om inte Kristus – framför allt Kristus. I proportion till det avslöjandet vi gör av honom, visar det sig hur långt vi har kommit på vägen.

Arma människa, arme profet!

Inför honom som givit honom uppdraget och sänt honom, står han förr eller senare blottställd och svag och tillintetgjord.

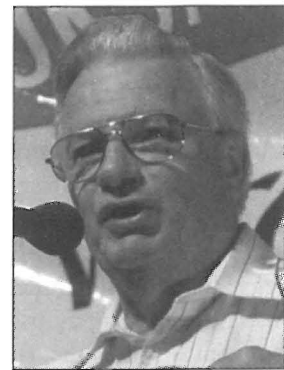
Låt oss till slut inte glömma att det att profetera är ett allmänt fenomen. Profeten Samuel profeterade ju, och de profetlärjungar som var med honom, utgjorde möjligen den första profetskolan i Israel. Kung Sauls utskickade profeterade också. Var de pålitliga budbärare? Vi vet att Saul själv, ytterst tillfälligt, profeterade för att sedan glömma alltsammans och slå sig på det gamla förföljandet av den smorde David. (1 Sam.19:18-24)

Det står att Elia och Elisa profeterade. Ja, men det står också att Baals tjänare profeterade när de haltade omkring Baalsaltaret och sargade sig själva. (1 Kon.18)

Det är ett allmänt fenomen att profetera. Många kan profetera, men det gäller att vara vaken över profetians karaktär. Vad är det man profeterar om? Alla som profeterar, gör det verkligen inte enligt Guds vilja. Inte utan orsak fick Hesekiel i uppdrag att profetera MOT Israels profeterande profeter. Vi har kanske alltför stor benägenhet att respektfullt och okritiskt svälja allt som profeteras.

Den religiösa stämningen i vårt land är intensiv nu. Man slår bara upp dagstidningarna och får många religiösa budskap. Männe Herren därigenom manar någon ibland sitt folk: Du, människobarn; stå upp! Omgjorda ditt sinnes länder och profetera mot alla dessa profeterande profeter! ■

Hur ska vi förstå den katolska helgonförklaringen?

Text: Stig Andreasson

Författaren Peter Halldorf har nyligen i en Dagenartikel skrivit om Påvens helgonförklaring av Padre Pio, som anses vara en av 1900-talets största andliga gestalter. Padre Pio föddes 1887 och dog 1968. Han blev alltså helgonförklarad 34 år efter sin död.

Angående själva helgonförklaringen av denne märklige person skriver Peter Halldorf sammanfattningsvis: "Helgonförklaring ter sig något främmande i en protestantisk miljö. Rätt förstådd innebär den helt enkelt att Kyrkan ger sitt vittnesbörd åt en människa som utmärkt sig genom ett liv i helighet. Helgonen är "modeller" för det radikala liv varje kristen är kallad att leva. De är exempel som utmanar och inspirerar." Efter att ha varit verksam i ett katolskt land i snart 50 år, samtalat med mängder av katoliker och läst en hel del historia och katolsk litteratur, är jag övertygad om en sak. Det är att om detta är den rätta förståelsen av katolsk helgonförklaring, då har de flesta katoliker en totalt felaktig förståelse av saken. "Helgonen" har utan tvekan en helt annan plats i katolsk fromhet än att bara vara modeller som utmanar och inspirerar.

Helgonförklaring leder nämligen till helgonkult i den katolska kyrkan. En katolsk präst eller teolog, som har specialutbildats för att predika i ett protestantiskt land, skulle troligen ha uttryckt sig på liknande sätt som Peter Halldorf. Det är nämligen stor skillnad på den katolska kyrkans sätt att framföra sitt budskap i en protestantisk miljö och i länder med gammal katolsk kultur och tradition.

Min konklusion blir därför:

Antingen vill Peter Halldorf ge oss en förskönad bild av den katolska kyrkan eller också har han själv inte förstått vad den katolska helgonförklaringen egentligen innebär.

Den katolska helgonkultens ursprung.

På ett ganska tidigt stadium började man i den officiella kristenheten att på ett särskilt sätt ära och vörda de kristna martyrerna. Men inte bara martyrerna utan också personer som utmärkt sig genom ett ovanligt heligt liv. Snart blev det vanligt att dessa avlidna trosmänniskor betraktades som förebudjare inför Gud. Man vände sig till dem i bön om att de måtte tala var sak inför Gud. Att ett sådant synsätt kunde utbreda sig förutsätter givetvis att ett begynnande avfall från urkristen tro och tanke redan hade inträtt. Men den avfälliga kyrkan gick snart ännu längre.

Snart föddes tanken att helgonen genom sina goda gärningar och speciella helighet utfört mer än vad den gudomliga rättfärdigheten krävde av dem. De hade alltså en del till övers, som då samlades till en sorts skattkammare av meriter, som kyrkan kunde disponera över till förmån för de många som inte hade nog meriter för att undkomma skärseldens fador. Denna överföring av helgonens meriter till vanliga syndare sker emellertid inte gratis. Vi känner alla till ordet "avlat", på latin "indulgentia" som betyder att timliga syndastraff i skärselden kan efterskänkas på vissa villkor. Detta har ibland skett genom regelrätt betalning av avlatsbrev men mestadels idag som belöning för böner och fromhetsövningar. Denna "skattkammare" av meriter, som tack vare helgonen står till vårt förfogande, omtalas tydligt i katolska katekeser.

Den katolska kyrkan uppmanar verkligen sina trogna att åkalla helgonen. I en kortfattad framställning om den katolska kyrkans lära, utgiven av det katolska förbundet St. Olav i Norge skriver teologen van der Burg: "När Gud ger helgonen

makt till att be för oss, finner han också behag i att vi erkänner denna makt genom att åkalla dem." Sverige har inte många kanoniserade helgon. Den heliga Birgitta är ett av dem. Tore Kilmans bön till Birgitta är ett typiskt exempel på katolsk helgonkult. Den lyder: "Helga Birgitta, bed för oss, bed för oss alla, för Sveriges land. Sverige är öde, om ock det blomstrar. Kära vår moder, bed för vårt land."

Men den katolska helgonkulten stannar inte vid att be helgonen om förbön inför Gud. I katolska länder har varje yrkesgrupp och varje område i livet ofta sitt speciella skyddshelgon. I olika situationer ber man rätt och slätt helgonet om hjälp. Menar man sig ha fått hjälp tackar man helgonet därför.

Den helige Antonius är ett mycket populärt helgon i Portugal. Han är ju expert på att hitta borttappade föremål men också på att ordna äktenskap.

Tage Ståhlberg som var verksam som missionär bland portugiserna under många år berättade att när något anses vara nästan omöjligt brukar portugiserna säga: "Det kan inte ens Antonius klara av." I Frankrike hör man ofta ett uttryck som understryker en persons absoluta rädlöshet. "Han vet inte till vilket helgon han skall vända sig", säger man då.

I katolska länder åkallar man helgonen för att få hjälp, inte bara för att be om deras förbön inför Gud. Mariakulten är av samma karaktär som helgonkulten. På s.k. "heliga platser" har jag sett hundratals marmorplattor med tacksägelseinskriftionen "Tack Maria". Inte en enda tacksägelse för bönesvar till vår himmelske Fader eller Jesus Kristus Frälsaren. Bara till Maria.

Vad säger det? Jo, att man vänder sig till Maria med sin bön och tackar henne när man anser sig ha fått bönesvar. Om

Missionär Stig Andreasson, som verkat i Frankrike närmare femtio år, läste i Nya Dagen en artikel om värdet av helgonförklaring, och kände sig uppförd rad att gå i svaromål.

På ett mycket initierat sätt bemöter han det som skrevs i Dagen, och informerades att hans svar skulle införas som debattartikel i Dagen under augusti.

Uppenbarligen finns dock i den kristna dagstidningen inte plats - ens som debattinlägg - vad en oroad missionär från Frankrike skriver. Nu publiceras hans angelägna information och varningssignal i Maranata.

Faksimil från Nya Dagen 14/6 -02, med Peter Halldorfs artikel: "En enkel fattig människa - rikt utrustad av anden"

man bara bett om Marias förbön inför Gud borde man ju tacka Gud för bönesvaret.

Men katolska kyrkan går ännu längre. Hon uppmanar sina trogna att vörda helgonens relikier, dvs. deras kvarlevor. Själv har jag sett tusentals människor trängas inne i en stor katedral för att få tillfälle att kyssa några föremål som helgon hade efterlämnat. Här är vi ganska långt ifrån den definition av helgonens roll bland katolikerna som Peter Halldorf kommer med.

Varför är den katolska helgonförklaringen med påföljande helgonkult en farlig företeelse?

För det första är den absurd till sitt väsen. Sedan 1100-talet har påven i Rom ensamrätt att helgonförklara personer. Den institution, som Peter Halldorf kallar "Kyrkan", är som bekant en världsvid organisation med säte i Vatikanen och vars lärosystem styrs av en ofelbar påve. Men det har naturligtvis funnits och finns massor av människor, som levat ett helgat och hängivet kristet liv, men som prelaten i Rom inte har någon kännedom om. De blir därför aldrig inskrivna med hans guldpena i något kartotek över helgon.

Guds Ord använder emellertid beteckningen "de heliga" på alla som vänt sig bort från orättfärdigheten och sökt rening och frälsning hos Jesus Kristus.

Eftersom helgonkulten innebär bön till döda människor är den släkt med spiritismen. Bibeln varnar för alla försök att

söka kontakt med de döda. Den norska översättningen av King James-bibeln återger profeten Jesajas ord i följande ordalag (i svensk version): "Skall då inte ett folk söka sin Gud? Skall de söka de döda för de levande? Till lagen och till vittnesbördet! Om de inte talar som detta ord får de aldrig se morgonrodnaden." Detta gäller oss idag. Skall det bli ljus i vårt land måste vi tillbaka till Guds Ord. Det katolska mörkret med Mariadyrkan och helgonkult med bön till de döda och för de döda står i skarp kontrast till evangeliets härliga budskap om att vi har allt i Kristus.

Framför mig har jag en fransk katolsk katekes. Den uppmanar den som biktat sig i Kyrkan och som önskar gottgöra för sina synder att lita på Jesu meriter, jungfru Marias meriter och helgonens meriter. På ett annat ställe i katekesen står det att man kan samla egna meriter under sitt jordeliv. Tanken på meriter och förtjänster är mycket utbredd i den katolska kyrkan. Man talar visserligen om Jesu meriter, men de räcker tydligen inte. Därför behövs helgonens meriter också. Jesus blir i praktiken en av de många som hjälper mig i min egen strävan att uppnå frälsning. Vilken avgrund mellan denna typ av religion och evangeliets budskap om frälsning av nåd genom tro på Jesus allena! Påven må gärna förmörka katolikernas himmel genom att med sin guldpena skriva namn på nya medlare mellan oss och Gud. Vi vet att Jesus är den ende Medlaren insatt av Gud och att vi har allt i Honom. ■

Min Herres väg

*Livet blev ej som jag tänkt -
Herren kom i min väg!
Himmelens konung mig kallade:
"Stå upp, och följ du mig!"*

*Hans frälsande kärlek
mig fyllde,
förvandlad jag följde hans spår.
När sorg och smärta mig mötte,
till glädje han torkat min tår.*

*Fast vägen var oviss; jag trodde
Att bäst var min Herres val.
Han förde mig upp på höjden,
Men ock till den djupa dal.*

*Från lidandets dal
han gång på gång
Mig fört upp till segerns höjd.
Hans Ord och hans Ande
mig alltid bär
Jag tacksam är - och förnöjd.*

*Förundrad jag nu
med trons öga ser
Att det som är dunkelt blir klart
Och väntar att himmelska
lönen han ger.
O, älskade Jesus - kom snart!*

- Ulla Johansson

"Låt ingen bedra er på något sätt"

Foto: Stina Fridolfsson

Text: Liliane Fleurian,
Frankrike

Jag skriver detta för att tacka och pris-
sa Herren Jesus Kristus för hans out-
sägliga kärlek och nåd, och för hans
fullbordade frälsningsverk på korset.
Han frälste mig från mina synder och
lyfte mig ut från villfarelse och mörker
till sitt Ords sanning. Genom honom,
och endast honom, har jag fått evigt
liv som gåva, och hans dyrbara namn
betyder nu allt för mig.

Sanningen är långt mer än bara ett
begrepp, långt mer än en samling bra
doktriner som vi behöver tro på. San-
ningen är en levande person, sanningen
är vår Herre Jesus Kristus själv. "Jag är
sanning", säger han. Inte bara: "Vad jag
säger är sanning", utan "jag är sanning".
(Joh 14:6)

Hans Ord manar oss också att vaka och
bedja, annars blir vi bedragna: "Låt ingen
bedra er på något sätt". (2 Tess 2:3) Be-
drägeri är en lögn förklädd till sanning,
det är inte någon tro, hur enkel den än
är, som kan bevara oss från att känna och
lyda honom som han önskar bli känd och
åttlydd. Det är inte något som håller oss
från att vara helt och hållet hans, något
som hindrar oss från att bli förvandlade
till hans avbild enligt hans vilja.

Jag tror att bedrägeri är Satans mäkti-
gaste verktyg. Liksom rättgift är till 99%
nyttigt sädeslag och 1% strykning, kan
bedrägeri bestå av 99% sanning, blandad
med 1% dödande osanning.

Att bli bedragen innebär därför att
vara förblindad men ändå övertygad att
vi kan se klart. Vi misstar helt enkelt en
lögn för att vara sanningen. Endast San-
ningen kan göra oss fria: så varje bedra-
gen person är förslavad av den onde, av
lögnens fader!

Innan jag blev frälst, brukade jag tänka
att ärlighet och god vilja var allt jag be-
hövde. Herren frälste mig ut ur ett dödan-
de bedrägeri som jag kan sammanfatta så
här: "Gud är vem som helst och vad som
helst som jag tror att han är", och även:
"Jag behöver inte en Frälsare: om jag
försöker tillräckligt ihärdigt, så kan jag
reformera och frälsa mig själv". Sådana
är de naturliga tankarna i det mänskliga
sinnet; men Bibeln talar om för oss att
det naturliga sinnet är korrumperat och
att denna världens visdom är dårskap i
Guds ögon (1 Kor 1:19-20).

Min tidigare "världsliga visdom" var
ingenting mindre än en förolämpning

att jag var i desperat behov av en Fräl-
sare. Synd är en sådan ohygglig, dödlig
och fördömande verklighet att Jesus var
tvungen att uthärda outsägliga plågor på
korset för att frigöra mig, för att frigöra
oss från den.

Som barn växte jag upp i en protes-
tantisk familj och fick lära mig om Guds
Ord. I tonåren drev jag bort från det till
flera fåfänga filosofier, speciellt grekiska
och österländska filosofier. Många gång-
er hade jag sett kristna (eller i varje fall
människor som kallade sig själva bib-
liska kristna) gräla, vara rädda för och
hata varandra. Jag började undra om inte
yoga kunde vara ett bättre svar på livets

*Så fruktansvärt att bli övertygad att
genom att "göra sitt bästa" så kan
man "lyckas" utan Frälsaren! Någon
kan "rena sina gärningar" på utsidan
till en viss gräns, men djupast i hjärtat
fortfarande vara oberörd.*

mot den helige, älskande Gud som
utgav sin ende son för oss; och idag för-
undrar jag mig över hans tålmod. Hans
älskande godhet och hans förlåtelse.
Kanske det djupaste slaget av mörker
är tillståndet Jesus beskrev i Matt 6:23:
"Om nu ljuset i dig är mörker, hur djupt
är då inte mörkret!" Framför allt var det
stolthet som hindrade mig från att medge

problem än den bibliska kristendomen,
och beslöt att försöka det. Vid den tiden
försökte jag vara "en god protestantisk
flicka", men jag kände inte Herren och
var fortfarande förlorad i mina synder!

Jag hittade en som kunde lära mig
yoga, och började praktisera det ut-
hålligt. Jag försökte, som vanligt, "göra
mitt bästa". Så fruktansvärt att bli över-

tygad att genom att "göra sitt bästa" så kan man "lyckas" utan Frälsaren! Någon kan "rena sina gärningar" på utsidan till en viss gräns, men djupast i hjärtat fortfarande vara oberörd, fortfarande ond och det tillståndet är precis det fariséerna levde i. (Matt. 23:25).

Endast genom nåd blev jag frälst vid 35 års ålder. Guds stora nåd lyfte mig ut från rebelliskhet och självvräddfärdighet, till bättring och förnyelse av livet i hans Son. Jag började inse att jag var en syndare i desperat behov av frälsning, och att jag behövde omvända mig, inte bara från de felaktiga saker som jag gjort, men också från *vad jag var*, djupt inne i mitt hjärta. Han fick mig att inse att endast Jesus var Herre och Frälsare, och att endast Han kunde "skapa i mig ett rent hjärta" (Ps 51:10).

Alla mina egenrättfärdiga ansträngningar var värda mindre än ingenting i Guds ögon. All min strävan att "vara god" på mina egna villkor var en allvarlig kränkning av Honom och Jesus suveräna verk på korset. Ingenting utom kraften i hans blod kan göra oss rena.

Är det möjligt att vara en kristen och fortfarande bedragen på vissa områden? Mer än en gång har jag gjort misstag, men i sin trofasthet har Herren fört fram dem i ljuset och visat mig vägen genom sitt Ord.

Det tog mig några veckor att inse att hatha-yoga (psykiska yogaövningar) var lika orent i Herrens ögon som filosofisk yoga. Emellertid hade Gud visat mig att Bibeln var den enda auktoriteten i allt och jag var besluten att ge upp allt som inte behagade honom. Han ledde mig till människor som hjälpte mig att förstå att allt som var relaterat till "New Age-andlighet", yoga eller ockulta terapier av alla slag var allvarliga överträdelser mot Herren och hindrade mig från att ta emot Hans överflödsliv. Jag bad till Herren att förlåta mig och att frigöra mig. Det gjorde han. Så nådig och generös han är!

Något annat jag inte begrep vid tiden för min omvändelse var att den ekumeniska rörelsen var fundamentalt felaktig i Guds ögon. Jag fortsatte ha gemenskap med karismatiska katoliker. De brukade säga: "Det som förenar oss är mycket större än det som åtskiljer oss". Otvivelsaktigt var de helt ärliga. Somliga var ivriga bibelläsare som hade upphört att tillbedja Maria. De tonade ner påvens traditionella roll, och den katolska hie-

rarkin, och jag fortsatte tänka: "om de fortsätter läsa sin Bibel så, kommer allt att bli bra till slut, så jag bör stanna med dem – åtminstone ett tag".

Några av mina katolska vänner – bara två familjer – insåg att de var tvungna att välja mellan Roms doktriner och den Bibliska sanningen, och därefter lämnade de den romersk-katolska kyrkan. Gömda ting kom fram i ljuset: jag insåg att andra katolska vänner hade hoppats och bett att

ningen för gemenskapens skull kan vara väldigt stark, utan att vi är medvetna om det! Jag upptäckte inte alltid *önskan att anpassa mig* som en frestelse jag borde stå emot.

Måtte Herren fylla våra hjärtan med sådan kärlek till honom, Sanningen, att om vi någonsin måste välja mellan en plågsam sanning och en bekväm lögn, att vi alltid tveklöst väljer att stå på sanningens sida! En del säger: "Herren

Alla mina egenrättfärdiga ansträngningar var värda mindre än ingenting i Guds ögon. All min strävan att "vara god" på mina egna villkor var en allvarlig kränkning av Honom...

jag skulle förenas med deras kyrka: de hade haft en "gömd agenda" hela tiden! Det finns några som fortfarande hoppas att de ska kunna "förnya den inifrån", men nu förstår jag att det går inte.

Genom åren har jag läst åtskilliga böcker och artiklar som hjälpte mig att inse de gömda djupen av bedrägeri som finns i katolicismen. Den innersta kärnan av det katolska systemet är en blandning av häxkonst, judaism och hedendom, överlackerad med så mycket kristendom som krävs för att göra den respektabel och trovärdig.

Jag älskar katolska *människor*, men jag hatar systemet de är fångade i, och jag ber om visdom (och också helig djärvhet) när det finns tillfällen att tala om dessa ting. Om du kan, så försök läsa Alexander Hislops mästerliga bok i ämnet "The Two Babylons" (Cick Publications)

Noggrann vederhäftig information finns också i Cicks serier om Alberto Rivera, en ex-jesuit som avslöjade hur det verkligen går till i hans tidigare orden.

Det var inte min visdom eller intelligens som tillät mig se ljuset i den situationen, utan bara Guds suveräna nåd. Hade det inte varit för Honom, skulle jag ha fortsatt tro på lögnen! Önskan att förbli i en varm, vänlig grupp är en mäktig attraktion, och frestelsen att spåda ut san-

skulle aldrig tillåta oss att falla i allvarliga villfarelser". Jag är rädd att var och en som säger sådant redan är vilseförd, och jag skulle med kärlek enträget uppmana dem att åter läsa en del av Guds egna förklaringar: "...eftersom de inte tog emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten." (2 Tess 2:10-12).

Det är fullt möjligt, om någon inte varkar och beder, att få "en annan Jesus", "en annan ande" och "ett annat evangelium" (2 Kor 11:4).

Villfarelse kommer till oss i många olika former. En av dem är det så kallade "nya" som äger rum i församlingen idag. Man hör om "speciella smörjelser", om alla sorters spektakulära händelser, helande och mirakler. Låt oss aldrig glömma att Herren har varnat oss att alla "tecken och under" förhärsligar inte Honom. (Se 5 Mos 13:1-5, och Matt 24:25).

En del tenderar att tro att närhelst något mirakulöst äger rum, kan det bara vara Herren som är i verksamhet! Men *det är inte så*, och när vi träder fram inför Herren en dag, kommer ingen av oss att kunna säga att han inte har gett oss mycket klara varningar om sådana ting.

"Häpna och förundras, stirra er blinda, ja, var blinda. De är druckna, men inte av vin, de raglar, men inte av starka drycker. Ty Herren har utgjutit över er en ande med djup sömn och tillslutit era ögon. Han har höljt mörker över profeterna och över siarna, era ledare" (Jes. 29:9-10).

Dessutom, när Satan försöker att lura kristna bort från "enkelheten som är i Kristus", kommer han inte mot dem med tydliga lögner. Han kombinerar alltid sanning och lögn i en vilseledande, skicklig syntes. Den 24 januari 2002, då påven samlade delegater från alla de "största trosriktningarna" i Assisi, Italien, att förenas med honom i hans synkretistiska bön för fred, tillsammans med katoliker, anglikaner, judar, muslimer, buddister, hinduer och animister etc... då fanns också metodister, baptister, pingstvännar och andra i högsta grad protestantiska. Visste du det?

För några år sedan besökte en väninna, som bor i USA, en plats som är välkänd för sin pågående "väckelse". Hon gick fram till förbön, och när hon fått förbön, föll hon i en djup sömn. När hon vaknade upp, verkade hon vara en förändrad person, hon påstods ha fått "uppenbarelsens ande" och ett speciellt ämbete till förbön. Först verkade det bra. Hon hade blivit "en stor bönnens kvinna". Emellertid kunde jag inte undgå att känna obehag över alltihop. Det verkade så egendomligt att undergå en sådan förändring i sömnen; man kan inte undgå påminnas om Jes. 29:10.

Denna dam blev alltmer överspänd och fortsatte ta emot alla sorts fantastiska "uppenbarelses". Hon kände sig förolämpad om någon ifrågasatte hennes uppenbarelses. Hon avfärdade ärliga försök att utgrunda som att "allvarligt skada den helige Ande". Jag är övertygad om att hennes så kallade upplevelse av "den helige Ande" orsakades av en bedräglig, ond ande, och jag är inte säker på att denna värderade syster i Kristus ännu blivit återställd från detta. Den helige Ande skulle aldrig beröva någon hans eller hennes själsliga sundhet: säger inte Bibeln att Guds Ande ger oss ett sunt sinne?

Emellertid, även trosriktningar som undviker sådana vilda överdrifter är infiltrerade av ekumener som har dolda agendor! Herren förväntar sig av oss att "pröva andarna" för att se om de är från Gud. Om möjligt, läs boken "Man, the

Dwelling Place of God" av Tozer. Ett av kapitlen heter: "How to test the Spirits". Efter att ha förklarat varför faran är större för en brinnande kristen än för en ljum, inbjuder oss Tozer att pröva varje andlig erfarenhet i ljuset av sju avgörande frågor:

1. Har denna erfarenhet gjort att jag älskar Gud mer, förstorat honom i mina ögon, renat mina begrepp om Honom och gjort att han uppenbaras underbarare i mina ögon?

2. Har det tagit intresset från mina känslor och placerat det i Kristus, och gör Herren Jesus Kristus kärare för mig?

3. Har det ökat min hunger för Bibeln, och gett mig önskan att tänka på Guds Ord dag och natt?

4. Har det tjänat till att göra mig ödmjuk och göra mig liten och usel i mina egna ögon? Om det har gjort att jag känner mig själv tillräcklig, har jag fallit offer för fienden, och jag behöver omvända mig omedelbart!

5. Har det förstärkt min kärlek till andra Guds barn? Om inte, är det från köttet eller djävulen.

6. Hur har det påverkat min attityd till världen? Allt som drar mig mot kompromisser med världen, är en falsk ande.

7. Har det ökat min avsky för synden, och gjort heligheten mera attraktiv?

Kanske ytterligare en fråga kunde läggas till listan. "Märker jag, inte bara med mitt huvud, men med mitt hjärta, att ingen speciell "andlig upplevelse" gör mig på något sätt till en bättre kristen än de som inte har haft den erfarenheten?"

När lärjungarna frågade Jesus vad de "sista dagarna" (våra dagar) kunde liknas vid, gav han dem en sträng varning om den kommande tiden av ojämeförlik villfarelse. Satans snaror är alltmer subtila och skickliga. Låt oss bedja att Gud ger oss kärlek till Sanningen som aldrig förr, och låt oss be om uthållighet i alla levnadsomständigheter. "Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet, skall jag bevara dig och rädda dig ur prövningens stund, som skall komma över hela världen och sätta dess invånare på prov." (Upp. 3:10). Vår Guds allsmåktiga styrka kommer att göra det möjligt för oss att förbli trogna mot Jesus Kristus, och Honom såsom korsfäst.

"För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen." (Gal. 6:14) ■

Vi skall ut på en liten resa, fyrtusen år tillbaka i tiden, till Kanaans land. Där ska vi bege oss ut till Beerseba öken.

Om vi beger oss ut i denna öken hittar vi i stort sett ingenting annat än sten, grus, sand och berg. Solen skiner från en molnfri himmel. Om du har tur att hitta någon skugga så är det 40-45 grader i skuggan. Det är egentligen ingen plats annat än för ormar och skorpioner - det är i stort sett det enda som trivs i Berseeba öken,

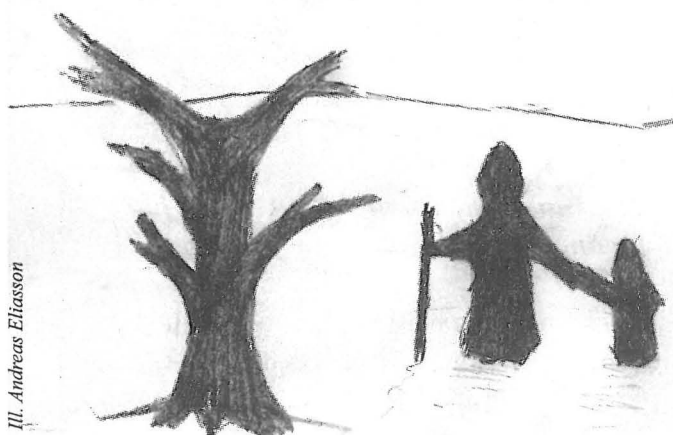
När solen skiner som skarpast och temperaturen stiger orkar man knappt andas.

Men om vi tittar riktigt noga efter ska vi se att där i Berseeba öken finns det två människor som är på vandring. Det är Hagar och hennes son Ismael som är på vandring genom öknen. På sina axlar bär Hagar en skinsäck med vatten som en börda. Ismael säger till sin mamma: Jag är törstig. Hon tar ner säcken och ger pojken att dricka. Så går de en stund till och så kommer samma bön: -Mamma, jag vill ha mer att dricka. Snart är säcken tom.

De gick vilse i Berseeba öken. Det är inte mycket hopp kvar, när vattnet är slut och man irrar runt utan mål och mening och inte har någon aning om åt vilket håll man ska gå för att komma ut ur den situation man befinner sig i. Vart ska man ställa färdens för att rädda sitt liv? När det som uppehåller livet och man bar med sig som en börda på axlarna är slut och livet håller på att rinna ut i sanden. Hagar lade pojken under en buske och sedan gick hon bort ungefär ett bågskotts avstånd därifrån.

Livet var slut. Hon hade ingenting mer att leva för och orkade inte se sin egen son förgås i öknen

Jag vet inte om du känner igen situationen, men jag tror att denna situation är densamma för många människor här i tiden. Man upplever att det som behövs för livsuppehållet bär man med som en börda på sina axlar på vandring genom en värld som egentligen inte är ägnad för något annat än ormar och skorpioner. Det vatten man behöver för att uppehålla livet blir en börda som tynger ner på vandringen, och man har hela tiden en törst inom sig: jag måste ha någonting att dricka. Man söker på alla möjliga håll efter någonting som kan släcka den brännande törsten inombords. Man söker i olika religioner, och när man är

Ill. Andreas Eliasson

Valet är ditt!

Appell av Michael Hafsahl

färdig med det, har man ännu mer törst än när man började söka. Man söker i Gudstillbedjan, men den har inget liv i sig, den är tom och blir en religion som inte hjälper. Det blir en rutin som på inget sätt kan släcka törsten som människan känner inom sig.

Om du har det så, har jag en hälsning till dig från min Herre Jesus Kristus. Han uttalade den medan han vandrade här på jorden för ungefär två tusen år sedan.

Det var högtid i Jerusalem, man firade högtid i sju dagar. Varje dag tog man vatten från Siloam, bar det upp till altaret och hällde det över altaret medan man sjöng: Vi ska ösa med fröjd ur frälsningens källa. Man gjorde det dag ut och dag in. Ju mer man sjöng, dess torrare blev man i sitt inre.

I Johannes evangelium läser vi: "På den sista dagen, den största i högtiden, stod Jesus och ropade: 'Om någon törstar, så kom till mig och drick!'"

Det är fritt och för intet; kom och drick!

Jesus tar vägen genom Samarien och möter där den samaritiska kvinnan och säger till henne:

"Var och en som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv."

Det är vad Jesus har att komma med. Evigt liv.

I Jeremias andra kapitel står det så här om Israel:

"Drag bort till kitteernas öar och se efter, sänd bud till Kedar och undersök noga, se om något sådant har skett där: Har ett hednafolk någonsin bytt bort sina gudar? Och ändå är de inga gudar. Men mitt folk

har bytt bort sin härlighet mot en avgud som inte kan hjälpa. Häpna över detta, ni himlar, rys av stor förfäran, säger Herren. Ty mitt folk har begått en dubbel synd: De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten." (Jer. 2:10-13)

Man bytte bort den levande Guden mot en som inte var värd något. Herren säger att de har begått en dubbel synd. Men jag tror att också för dem finns det ett hopp.

Det talas i Hesekiel 47 om en profet som får böja sig ner och se att under tröskeln flyter fram, inte en ström, men en dubbel ström. Det berättas också om en man som står där med ett mätsnöre. Han börjar mäta ut i vattnet tusen alnar. Då nådde vattnet upp till vristen på profeten. Han slutade inte, utan mätte ut ytterligare tusen alnar och det nådde honom till knäna; ytterligare tusen alnar och vattnet nådde honom till höften. Han slutade ändå inte, utan mätte ut ytterligare tusen alnar. Då heter det att vattnet gick så högt att han inte kunde vada längre, utan måste simma.

Valet är ditt. Vill du irra omkring i öknen och bära ditt livsuppehälle på axlarna, eller vill du vara med i Guds flod och få simma i hans nåd? Vill du bära eller bli buren?

Mannen med mätsnöret önskar inget annat än att mäta ut nya tusen alnar och ytterligare tusen alnar, så att du kommer så långt att du får simma.

Vi läser: "Överallt dit den dubbla strömmen kommer upplivas alla levande varelser." Dit detta vatten kommer, blir allt sunt och det får liv där strömmen rinner ut. Det heter om träden som växer upp bredvid strömmen att de ger ny frukt

tolv gånger om året. Varje månad får de vara med och producera frukt – helt onormalt, men så är det i Jesu sällskap! Man får komma in i den dubbla strömmen, då är det överflöd och överflöd igen!

Om vi för ett ögonblick går tillbaka till Berseeba öken, så heter det att det kom en röst till Hagar som undrade varför hon handlade som hon gjorde. Gud har hört pojkens rop där han ligger. Gud öppnade hennes ögon, så hon fick syn på en brunn med vatten.

Häromdagen läste jag att man upptäckt en källa i närheten av Berseeba. Låt oss säga att den blivit återupptäckt. Det stod om denna källa att den varje dag ger 340 tusen liter vatten. Det säger något till mig om Jesu överflöd och hans nåd. När Jesus kommer med sin källa för att mätta, för att släcka törsten, då finns det vatten så att det räcker för alla.

Jesus vill mäta ut tusen alnar till åt dig, så att du tappar fotfästet. Han vill vara med och bära dig genom livet och svårigheterna. Han inbjuder dig att komma; fritt och för intet får du komma och ta emot av den frälsning han erbjuder. Han dog för oss på Golgata och gav sitt liv för oss så att vi kan komma till Gud.

Han erbjuder fritt och för intet åt den som vill en källa med levande vatten som strömmar fram med evigt liv. Ta emot frälsningen som erbjuds dig, och kom till Jesus! Ta emot av det livets vatten som han vill ge dig!

Då ska du uppleva hur han stillar törsten du har i ditt inre; att du får ett helt nytt liv med överflöd. Han hjälper dig igenom tiden på vandrigen mot evigheten.

Tiden vi har kvar innan Jesus kommer är så oerhört kort och han behöver dig för att bära ut budskapet. Du är inbjuden att ta emot det eviga livet han vill ge. ■

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder:

En annorlunda jul på Bällsta Missionscenter!

Under jul- och nyårshelgen inbjuder vi dig att dela vår tid kring Ordet och gemenskapen.

Vi samlas enligt Nya testamentets mönsterbild: **"De höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna."**

Med Jesus i centrum får vi den sanna julglädjen och friden som inte kan köpas eller säljas. -Gud vare tack, för hans utesägligt rika gåva!

Kost och logi finansieras genom frivilliga offer, enligt den urkristna principen.

Vår bön och förhoppning är att en bibelskola utan ekonomiska klyftor, ska utgöra en protest mot den kommersialism som präglar även kristenheten.

Info & anmälan på tel: 08-98 56 83

Bibeldagar 3-6 januari

"På Guds egna trötta helgon Anden faller än, och på dig nu kallar frälsaren!"

Församlingens lärare: Robin Widén, Tage Johansson, Hans Lindelöw, Mikael Eliasson, tillsammans med församlingens övriga lärare och vittnen.

Ordinarie mötestider varje vecka:

Tisd 12 & 19 Bibelstudium
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Guds Ords förkunnelse
18 Väckelsemöte!
Vard 12, torsd 19 Bönemöte

Adress till möten och konferenser:

Bällstavägen 100, Bromma
Kommunala färdmedel:
Buss 112 el. 113, hållplats Solvalla.

För mer information:

Tel. 08-98 56 83
E-post: moten@maranata.st
Hemsida: www.maranata.st

Radio Maranata

Stockholm, 88 Mhz

Dagl. 8.00, månd. 18, Onsd. 19.30

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 21.00-22.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

Ett urval från bibelskolan 2002 "Vidare på trons väg!"

021005 □ **19.00 Inledningsmöte.** Tage Johansson, Ulla Näsholm, Mikael Eliasson och Robin Widén m.fl.
021006 □ **11.00 Församlingens uppgift: Avslöja Kristus.** Hans Lindelöw
□ **19.00 Väckelsemöte.** Evelyn o Nixon Issangya, Barbro Schröder, Paulus Eliasson m.fl.
021008 □ **12.00 Pånnyttfödelsens nödvändighet.** Nixon Issangya.
□ **19.00 Sanning eller kompromiss.** Nixon Issangya.
□ **19.00 Guds hus - församlingen.** Tage Johansson.
021009 □ **12.00 Den andliga verkligheten, del 1.** Mikael Eliasson.
021010 □ **12.00 Guds folks uppgift att profetera, del 1.** Hans Lindelöw.

□ **19.00 Nasiraret, del 1** Robin Widén
021011 □ **12.00 Församlingen och evangelisationen, del 1.** Paulus Eliasson
□ **19.00 Profetiorna i Daniels bok o Uppenbarelsesboken, del 1.** Tage Johansson.
021012 □ **16.00 Vem är skökan? del 1** Hans Lindelöw.
□ **19.00 Väckelse- o inspirationsmöte.** Citat och samtal om skököväsendet och hur bli bevarad. Bibelskolans lärare, m.fl.
021013 □ **11.00 Att växa i anden.** Gunno Andersson
□ **19.00 Väckelsemöte.** Rolf Wahlgren, Elisabet Lindroos, Mikael Eliasson, m.fl.
021015 □ **12.00 Daniels profetior o Uppenbarelsesboken, del 2.** Tage Johansson.
□ **19.00 Församlingen och evangelisationen, del 2.** Paulus Eliasson.

021016 □ **12.00 Den andliga verkligheten, del 2.** Mikael Eliasson.
021017 □ **12.00 Guds folks uppgift att profetera, del 2.** Hans Lindelöw.
□ **19.00 Nasiraret, del 2** Robin Widén
021018 □ **19.00 Avskild för tjänst.** Tage Johansson.
021019 □ **16.00 Vem är skökan? Del 2** Hans Lindelöw.
□ **19.00 Väckelse- o inspirationsmöte.** Citat, samtal och vittnesbörd om historia och visioner. Bibelskolans lärare och elever.
021020 □ **11.00 Att taga vara på frälsningen.** Tage Johansson.
□ **19.00 Väckelsemöte.** Asta Olausson, Lisa Wikström, Anna, Fredrik o Bertil Fredriksson, Gertrud Johansson, Mikael Eliasson.

Nytt från BMC

Aktuella budskap av Arne Imsen

Under år 2002 har BMC-förlag gett ut en ny bok, och tryckt två böcker i ny upplaga.

"Fortsätt kampen!" innehåller de sista bibelstudier Arne Imsen höll 1998-1999. Det är ett profetiskt budskap och ett mäktigt arv till ändetidens maranatafolk.

"I världen men icke av världen" och "Tid att vakna" gavs ut 1964 resp. 1965 och drar upp riktlinjer för församlingens uppdrag i tiden. Skaffa dessa mycket aktuella böcker, till kraft för fortsatt kamp.

Alla tre böcker: 99:-
Tid att vakna 39:-
I världen men icke... 39:-
Fortsätt kampen 59:-
(alla priser exkl. porto)

Jesus kommer!

Arne Imsen sjunger med församlingen i en samlings-CD med 20 sånger från kassetterna "Jesus kommer" och "Och jag skall stämma in i sången"

Inspelningarna är från 1970-talet. I konvolutet finns dessutom texter till alla sånger.

Pris: 90 kr + porto

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD 90:-)
- ☐ Vi har glada bud ☐ (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Härligt frälst
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Åse Andreasson synger til gitar
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Alla kassetter 30:-

Böcker av Arne Imsen:

- ☐ Tid att vakna
 - ☐ I världen men icke av världen
 - ☐ Fortsätt kampen!
- Nedanstående böcker: 50:-
- ☐ Guds Rike
 - ☐ Vedergäll Babylon
 - ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
 - ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
 - ☐ Bannlyst Frihet
 - ☐ Från död till liv
 - ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

- ☐ Tillbaka till ursprunget
- ☐ Maktkamp
- ☐ Möte med det övernaturliga
- ☐ Herrens tillkommelse

Sökes:

Kassettserie med Arne Imsens undervisning ur Romarbrevet, del 8 och framåt. Vi skulle vilja kopiera den för publicering bl a på internet.

Adress

Bällsta Media Center
BOX 201 34
161 02 BROMMA
Tel: 08- 98 56 83
Fax: 08- 98 21 39
E-post: bmc@maranata.st
Hemsida: www.maranata.st

**Inbetalningar och gåvor till
Bällsta MediaCenter sker via pg.nr:
495 46 24 - 5**

Tillbaka till ursprunget
av Gösta Karlsson
Pris: 59:-

Maktkamp
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Möte med det övernaturliga
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Herrens tillkommelse
av C. H. Macintosh
Pris: 49:-

Vem kan bestå?

När Lammet bröt det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörd som de hade.

De ropade med hög röst: "Herre, du som är helig och sannfärdig, hur länge skall det dröja, innan du dömer jordens invånare och utkräver hämnd för vårt blod?"

Och åt var och en av dem gavs en vit klädnad, och de blev uppmanade att vara stilla ännu en liten tid, tills antalet av deras medtjänare och bröder, som skulle dödas liksom de, hade blivit fullt.

Och jag såg när Lammet bröt det sjätte sigillet. Då blev det en stor jordbävning. Solen blev svart som en sorgdräkt, och hela månen blev som blod.

Himlens stjärnor föll ner på jorden, som när ett fikonsträd faller sina omogna frukter, när det skakas.

Och himlen försvann som när en bokrulle rullas ihop, och alla berg och öar flyttades från sin plats.

Kungarna på jorden, stormännen och härförarna, de rika och de mäktiga, alla slavar och fria, gömde sig i hålor och bland bergsklyftor, och de sade till bergen och klipporna:

"Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?"

Uppenbarelseboken, kapitel 6